BURSA'DAKİ KAYNANA CİNAYETLERİNİN SIRLARI

Mehmet Oymak

KÖ İSAÖ

Koca öldüren iğrenç satanist
Aile örgütü

Kayıp örgüt İSAÖ

İğrenç satanist
Adam öldürenler

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | ANLATI

Babıali Caddesi, No. 14 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 5283314 — (0212) 5277982
http://www.ciniusyayinlari.com
iletisim@ciniusyayinlari.com

Mehmet Oymak
BURSA'DAKİ KAYNANA
CİNAYETLERİNİN SIRLARI

BİRİNCİ BASKI: Ocak, 2012

ISBN 978-605-127-389-1

Baskı ve cilt:
Kitap Matbaacılık
Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No. 123 Kat 1
Topkapı, Zeytinburnu
İstanbul
Tel: (212) 482 99 10

Sertifika No: 16053

Kitap Matbaası'nda basılmıştır

Printed in Türkiye

BURSA'DAKİ KAYNANA CİNAYETLERİNİN SIRLARI

Mehmet Oymak

Cinius Yayınları

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Ben Mehmet OYMAK!

Bursa doğumlu, elli yedi yaşında, ilkokul mezunu bir kişiyim.

Mobilyacılıkla hayatımı kazanarak Bağ-Kur'dan emekli oldum.

Evliliğim boyunca etrafımda yaşanan korkunç cinayetleri önceleri anlayamamıştım. Sonraları bu cinayet planları bana da uygulanınca ölümden kıl payı kurtuldum. Satanist aile beni yine evimde öldürmek istedi. Evimden kaçmak zorunda kaldım. Mahkemelerde de ailemin yalan ifadeleri yüzünden hep haksız duruma düştüm.

Karım ve ailesinin işledikleri bu dünyanın en güzel cinayetlerini yazarak halkımıza aktarmaya çalıştım. Benim düştüğüm tuzağa başka erkekler de düşmesin diye bu kitabı yazdım. Uyarı görevimi yapabildiysem ne mutlu bana.

Mehmet OYMAK

Bu resmi; kocalarını acımasızca
öldüren katil, satanist,
erkek düşmanı kadınların cinayetlerine
amblem olarak yaptım.

EVLİLİK HAKKINDA...

Bu kitap dünyada evlilik müessesini kötü emellerine alet ederek, evliliklerde masum çocukların beyinlerini yıkayıp kötülüklerine ortak eden psikopat, hain, hasta ruhlu anneler veya babaları lanetlemek için yazılmıştır.

Doğduğum Ev

Ben Mehmet Oymak, 1950 doğumluyum.

Bursa'nın Çalıbucağı'na bağlı Yaylacık köyünde dünyaya geldim. Biz üç kardeşiz: ağabeyim Emir, ablam Suna ve ben en küçükleri Mehmet. Annemin adı Adile, babamın adı da Hasan.

Köyümde doğduğum ev Kurtuluş Savaşında Yunanlı bir ailenin terk ettiği, aile büyüklerimizin yerleştikleri bir evdi. Evimiz iki katlıydı, alt katta hayvan ahırı vardı. Üst katında da bizler otururduk. Ev çok eski, tarihi bir evdi. Eskiden evlerde pencere yokmuş, pencere diye çatıda küçük bir ay ışığı biçiminde küçük bir cam vardı. O cam ışığında annem gergef işlediğini söylerdi. Sonradan insanlar medenileştikçe evlerine büyük pencereler yapmışlar. Babam da eski evin duvarlarına pencere için tadilat yaptırmış.

Amcam Arif'in hiç çocuğu olmadığı için beni oğlu gibi severdi. Amcam gençken attan düşüp sağ ayağı hasar gördüğünden dolayı sağ ayağı sol ayağından beş santim kadar daha kısaydı. Bunun için amcam sekerek yürürdü. Amcam babamdan daha çalışkandı. Amcamı çok severdim. Hayatımda amcam beni gerçekten tek seven kişiydi, ondan gördüğüm sevgiyi asla unutamam.

Amcamla geçen acı tatlı günlerimi her zaman buruk, tatlı bir hüzünle anarım. Mezarında huzur içinde yatsın. Amcamın hayatı da benim gibi hep mücadele ve evlat hasretiyle, hüzünle geçmiştir.

why?

Köyümüzden Bursa'ya Taşındık

Babam Yaylacık Köyü İlkokulu'nda öğretmendi. Köyümüzde geçimimiz iyi sayılırdı. Tahminen (1952-1953) yıllarında babam öğretmenlikten ayrıldı. Evimizi köyümüzden Bursa'ya taşıdı. Şehirde babam, sanatı olmadığı için yıllarca işsizlik çekti, o yıllarda köydeki tarlalar, elde avuçta ne varsa hepsi satıldı.

Bursa'da ailemizin korkunç yokluk yılları başlamıştı. Tabii ben daha çok küçük bir çocuk olduğum için elimden bir şey gelmiyordu. Üç dört yaş civarındaydım. Çocukluğumda bir evden bir eve taşınmamız, evimizin olmaması beni çok üzerdi.

Kiracılığı hiç ama hiç sevmezdim. Tahminim yıl 1958'di, babam Bursa'da tarihi Pirinç Hanı'nda iş bularak çalışmaya başlamış, evimizdeki yokluğun getirdiği huzursuzluk biraz olsun azalmıştı. İlkokul yıllarında bazen köyümüze amcamın yanına misafirliğe giderdim. Amcamın karısı Ayşe Hanım'ın hiç çocuğu olmamıştı. Bu yüzden Ayşe Hanım ve amcam Arif, beni kendi çocukları gibi severler, beni sevgileriyle şımartırlardı. Ayşe Hanım da: "Bana küçük anne diyeceksin," derdi. Beni böyle alıştırdığı için ben de Ayşe Hanım'a hep "Küçük anne," derdim. Kadıncağız çok mutlu olurdu.

Çocukluk ve Çıraklık Yıllarım

Bursa'da ilkokulu Hoca İlyas İlkokulu'nda bitirmiştim. Ailemin beni okutacak imkanı yoktu, çok fakirdik. Amerikalıların varoş dedikleri bir semtte, çok küçük bir gecekonduda oturuyorduk. Artık hayata atılıp para kazanmak istiyordum. Yaşım çok küçüktü, mesleğim de yoktu. Hayata nasıl başlayıp, gelecek günlerimin nasıl olacağını tahmin edemiyordum ama geleceğimi de hiç aydınlık görmüyordum. Zor yıllar beni bekliyordu.

Ben devamlı iş arıyordum, büyüklerimizin deyimiyle "bir baltaya sap" olmaya çalışıyordum. Günlerden bir gün bir dokuma fabrikasında iş bulmuştum. Dokuma mesleğini yeni yeni öğreniyordum. Dokumacılık mesleğinde deneyimim çok az olduğu için

bazen iş bulamadığım da oluyordu. Bazen de mahallemizdeki bisküvi fabrikasında çalışıyordum o yıllarda. Hocahasan Mahallesi'nde oturuyorduk. (1964 yıllarıydı) 14 yaşındaydım. Fabrikadaki çalışma şartları çok ağırdı, her gün on iki saatin üzerinde çalıştırılıyorduk. Daha çocukluk yıllarında ülkemizdeki fakir insanların ağır çalışma temposunu öğreniyordum. Fabrikanın ağır iş şartlarından bunaldığım bazı geceler veya pazar günleri iş arkadaşlarımla sinemaya, daha çok yerli filmlere giderdik. O yıllarda aklıma gelen meşhur yıldızlardan bazıları (hatırlayamadıklarımdan özür dilerim): Muhterem Nur, Eşref Kolçak Göksel Arsoy, Belgin Doruk, Orhan Günşiray, Fatma Girik, Neriman Köksal, Suna Pekuysal, Suphi Kaner, Ayhan Işık, Türkan Şoray, Kadir Savun, Vahi Öz, Sadri Alışık, Suzan Avcı, Lale Oraloğlu, Salih Tozan ve aklıma gelmeyen o yıllardaki birçok artist ve filmlere kötü karakter rolleriyle heyecan katan Ahmet Tarık Tekçe. Bu saydığım, sevdiğim artistlerden hayatta olmayanları da rahmetle anarım, huzur içinde yatsınlar. Bir de ergenlik yıllarımda, yabancı filmlerden Romalıların filmleri beni çok etkilerdi. Arada bir sinemaya giderdim. Hele bir Herkül filmi geldiyse hiç kaçırmazdım. Çok severek izler, bazen de Herkül gibi iyiliksever ve güçlü olmayı hayal ederdim. Herkül filmleri beni hayata bağlar, ezilmişliğimin tesellisi olurdu.

Sinemaya giderek hem eğlenir, hayat tecrübemi artırır; filmlerden ibret tecrübe, iyilik, kötülük, zenginlik, fakirlik dersleri alarak hayata tutunmaya çalışırdım. Pazar günleri Bursaspor'un maçı olunca hemen maça giderdim, param olmayınca maça gidemezdim.

Ekmek parası kazanmanın ne kadar zor olduğunu yavaş yavaş, tecrübe kazanarak anlıyordum. Çocukluğumda bile hep ezilmem, ilerideki yıllarımda bana çok tecrübe olacaktı. Daha sonraki yıllarda mobilya imalatı dükkanı açan ağabeyim Emir, bana bu mesleği öğretmek için yanına çırak almıştı yıl (1965).

Kavak Yelleri

Ablam Suna tahminen on iki-on üç yaş civarında, oturduğumuz Hocahasan Mahallesi'nde Ali Galip Bey'in ipekböceği (kozası) işlenen fabrikasında çalışıyordu. Aradan yıllar geçiyordu. Ablamın yaşı 16-17 yaş civarındaydı. O yıllarda ablam Neşat Ak adındaki kaporta tamir ustasıyla evlendi. Hocahasan Mahallesi'nde, Hocahasan Camisi'ne yakın bir evde, Gül Sokak'ta oturuyorduk. Ablam Neşat ile isteyerek evlenmişti ama eniştem her gün içki içer, ablama gün yüzü göstermezdi. Ablamın ömrü de, sarhoş kocasıyla mutlu olmak için çırpınıp çabalasa da, çilelerle geçti.

Atın Kini

Eniştem Neşat günlerden bir gün yine eve körkütük sarhoş gelir. Eniştemin babası İsmet Efendi o tarihlerde at arabasıyla ekmek parasını kazanmaktadır. Çok sarhoş olan eniştem Neşat ahıra giderek sarhoş haliyle ata dayak atarak işkence yapar. O günden sonra enişteme kinlenen at, o akşamları işinden eve gelince huysuzlaşıp, saldırıp öldürmek istermiş onu. Tabii hayvancağız bağlı olduğu için enişteme saldırıp yediği dayağın intikamını alamadığından çılgınlaşırmış. Eniştemin babası İsmet Efendi bakmış oğlunun hayatı tehlikede, atı satarak oğlunu atın kininden kurtarmış, yoksa at eniştemi öldürecekmiş. Eniştem yıllarca alkol aldığından genç yaşında alkol yüzünden öldükten sonra, annesinden ablama Hocahasan Mahallesi'nde, Kırmızı Kahve'nin yanında bir daire kaldı da ablam rahat yüzü gördü. Bir de ablamın genç kızlığında fabrikada çalıştığından sigortası vardı. Daha sonraki yıllarda ablam evlerde bebek bakıcılığı yaparak emekli olmuş, kendini güvenceye almıştır.

Benim yaşım da artık on beş civarındaydı. Ağabeyimin yanında idim. Altıparmak Cad. Yahudilik'te, Arap Şükrü Sokağı'nda kilise yanında çok küçük bir mobilya imalatı dükkanımız vardı. Ağabeyimden yavaş yavaş mobilyacılık mesleğini öğreniyordum. Ağabeyim Emir ilkokulu bitirememiş, üçüncü sınıftan terk etmiş, işini

having a house
is very important
to boomers

sevmeyen, cahil biriydi. 1966 yıllarıydı, Altıparmak'ta bir yıl kadar çalıştık. Ağabeyimle mobilya imalatı dükkanımızı Elmasbahçeler Mahallesi'nde Resulzade İş Hanı'na taşıdık.

Ağabeyimle çarşıya hazır mobilya imalatı yapıp satıyorduk. Gardırop, sehpa, büfe çocuk karyolası gibi...

Yıllar geçiyordu, on sekiz yaş civarındayım. Mobilya mesleğini öğrenmeye başlıyor, artık makinelerde de çalışıyordum. Ağabeyim içkiye de başlamıştı. Dükkandaki bütün işleri benim üzerime yıkıyordu. Yaptığımız işlerin parasını kendisi tanzim ederdi.

Babam da dükkanda bazen bana yardım ederdi. Ağabeyim babamdan korkusuna içkiyi gizli gizli içer, babama belli etmezdi. Artık çocukluktan çıkmış, genç delikanlılık, ergenlik çağına gelmiştim. Yavaş yavaş kadınların alemine giriyor, cinselliği öğreniyordum. Bir ara genelevlerin birinden belsoğukluğu hastalığı kapmış, gizlice tedavi olmuştum ama genelevlerden de soğumuştum. Hatta genelevlere gitmediğim için bunalıma düşmüştüm.

Daha sonra Bursa'da orta yaşlı, Ayşegül adında bir hayat kadınıyla yaşamaya başladım. Fahişe de olsa neticede insandı kadıncağız; bana kederlerini, sevinçlerini, fahişelikte başından geçen enteresan olayları anlatıp hep mutlu olurdu, bazen güler, bazen ağlar, duygusallaşır, hem de rahatlardı. Ayşegül beni sever sayardı. Ben de beni seven bu kadını ve onun hayatla mücadelesini takdir eder, saygı duyardım.

Günlerden bir gün, yanan Bursa Kapalı Çarşısı'nda Ayşegül ile sevişirken bekçi bizi yakalamıştı. Çok korkmuştum ama Ayşe profesyoneldi. Hemen bekçiyi öperek tavlamıştı. Korktuğum olayı Ayşegül çok kolay örtbas etmişti. Yine gözlerden uzak gittiğimiz eski hanlar civarında- bu hanlardaki dükkanlar da ayakkabı imalatı dükkanlarıydı- Ayşegül ile bu dükkanların üst katlarına çıkar birlikte olurduk. Bir gün Ayşegül ile üst kata koridora çıkmıştık. Ayşegül mantosunu tahtaların üzerine sermişti. Sevişiyorduk. Birden alt kattaki dükkanların biri açıldı, lambaları yakıldı. Ayak-

kabıcılar ayakkabı yapmaya başlamışlardı. Ben ve Ayşegül hemen sessizce toparlanıp tahta merdivenleri de sessiz sessiz inerek oradan ayrılmıştık. Bayram üzeriydi sanırım, ayakkabı imalatçıları mesaiye gelmişlerdi siparişlerini yetiştirmek için.

Yine bir gün ben Ayşegül'e: "Haydi bizim Elmasbahçeler'deki dükkanımıza gidelim, rahat ederiz," dedim. Ayşegül, "Olur," dedi. Gece saat 23.00-24.00 civarıydı. Günlerden cumartesi olduğu için çevre dükkanlar da kapalıydı. Bizim dükkanımızın yanında birkaç kuzu besliyorduk. Yanımda dükkanın anahtarı yoktu. "Ben gidip dükkanın anahtarını alayım. Sen kuzuların yanında dur," dedim. Ben tam eve varınca babam da, "Kuzulara buğday vereceğim," demez mi! Şok olmuştum. Dükkanla ev arası üç yüz adım kadardı. Babam bizi Ayşegül ile yakalarsa dırdırından kurtulamazdım. "Baba yemleri ben taşıyayım," dedim. Babam önde, ben arkada giderker bir şeyler yapmalıyım, diyordum. Hemen buğday kutusunu yere attım; "Eyvah! Baba kutuyu düşürdüm," dedim. Babam: "Olsun oğlum ben buğdayları toplarım," dedi, ben de hemen Ayşegül'ü oradan kaçırdım.

Zor Yıllar

Mobilya atölyemizde işlerimiz çok güzeldi. Ağabeyimi, babamı çok seviyordum ama aynı sevgiyi onlardan görmüyordum, sevgimin karşılığı yoktu. Zamanla işlerimizi büyütürüz diye hayal kuruyordum. Ama ağabeyim Emir, dükkanımızdaki bütün işleri benim üzerime yıkardı, ağabeyim hiç çalışmaz, kendini üzmezdi. Dükkanımızda imal ettiğimiz mobilyaları haftalık yapar, bir haftada bitirirdik. Şayet yaptığımız mobilyaları bir haftada bitiremeyip işler ertesi haftaya kalırsa, ağabeyim ve babam beni en ağır sözlerle azarlayıp, lafla döverlerdi. Kısaca beni canımdan bezdirirlerdi.

Ben de çok hisli, duygusal bir yapım olduğu için aman laf işitmeyeyim diye gece gündüz çalışıyor, yanımızda çalışan akranlarımı da gayret ettirerek çalıştırıyordum. O günlerden bir anımı hiç

unutmam. Yaşıtım olan işçimize: "Biraz daha gayret edelim, hızlı çalışalım," dediğimde arkadaşım Mehmet: "Gayret ediyorum, ben de motor yok ki," demişti. Arkadaşım kendi yönünden haklıydı.

Hafta arası gayretlerim yetmiyor, pazar günleri de dahil çalışıp büyüklerimden laf işitmemeye çalışıyordum. Yaşım 17-18 yaş civarıydı. Bazen kendi kendime: "Allah'ım hayat mücadelesi ne kadar zor. Anlayışsız babam ve ağabeyim bana dünyayı zindan ediyorlar," diyordum. Ama ben çok saf kalpliydim. Yine de ağabeyimi ve babamı çok seviyordum. En güzel yıllarımda hapishane gibi bir dükkanda köle gibi çalışıyor, kaderime bazen üzülsem de tutunacak hiçbir çıkış yolu bulamıyordum.

Yıllar geçiyor, köle gibi çalıştırılıyordum. Askerlik günüm geldi çattı. Ben Mehmet Oymak, o yaşıma kadar Bursa dışına hiç çıkmamıştım. Askerlik sebebiyle de olsa memleketimin bazı bölgelerini, şehirlerini görme fırsatım olacaktı.

Askerlik

Eski Bursa Garajı'ndan sessiz ve yalnız askere gitmek için otobüse bindiğimde, benim gibi askere gidenlerin yakın akrabaları uğurluyordu onları.

Birden içim hüzünle, acıyla burkulmuştu. Babam ve ağabeyim beni garaja kadar gelip uğurlamaya bile tenezzül etmemişlerdi. Neden gelsinlerdi ki? Evimizde bile benim adım yoktu. Ben sadece çalıştırılan, azarlanan, horlanan biriydim. Tabiri caizse babam ve ağabeyim bana üvey evlat, üvey kardeş muamelesi yapmıştı. Çok duygusaldım, askere gidiyordum, yalnız, yapayalnız. İçim korkunç hüzün ve acıyla doluydu. Askerlik benim için çok önemliydi. Babam ve abimin beni ölesiye, gece gündüz çalıştırmalarından dolayı çok bitkin, halsiz, hastaydım. Kendi kendime: "Allah'ım bana yardım et, askerliğimi yapayım," diye dua ediyordum. İnşallah hastalığımı da yenip askerliğimi de başarıyla yapmaya çalışacaktım. Zaten acılarımı içime atmayı bana hayat şartları öğretmişti. "Olsun, abim

ve babam beni geçirmeye gelmezse gelmesinler önemli değil, boş ver Mehmet," dedim. Önümde önemli görevim vardı. Hayatım hep mobilya imalathanemizde köle gibi çalışarak geçmişti. Hayatımda ilk defa Bursa dışına çıkıyordum. Son derece ürkek, çekingendim. Bursa dışına çıkacağım için şaşkınlık içindeyim. Bursa'dan otobüsle Eskişehir'e geldim, trenle İskenderun'a gidecektim. Hayatımda ilk defa treni Eskişehir'de görmüştüm.

Eskişehir'den trene bindik. İskenderun'a doğru yola çıktık. Konya Ovası'na geldiğimizde mevsimlerden Mart ayıydı. Yıl 1970, Konya Ovası göz alabildiğine buğday ekiliydi. Tren yolculuğumuz boyunca Anadolu'nun ağaçsız çorak halini görüp kendi kendime kahroldum. Neden Anadolu'muz, ülkemiz ağaçsızdı! Şok olmuştum. Kendi kendime, "Tembel insanların ülkesi ağaçsız olur," diyerek, "Ülke büyüklerimiz, iş adamlarımız neden tedbir almıyorlar?" diyerek kendi kendime kahroldum, kahroldum ve yine kahroldum.

Kendi kendime çaresizce çok üzülmüştüm. O gün, "Bir gün mutlaka ağaçlandırmayla ilgili bir vakfın üyesi olacağım, mutlaka," diyerek kendime söz vermiştim. Acemi birliğim İskenderun'daydı. Üç ay askeri eğitim aldıktan sonra tayinim Çanakkale'nin Ezine Kazası'nın Geyikli Köyü'ne çıkmıştı. Yalnız İskenderun çok güzel, olağanüstü güzeldi. Hele o portakal ve muz bahçelerinin güzelliği gerçekten harikaydı.

Ben hiç Bursa dışına çıkmadığım için İskenderun'da Arapça konuşan insanları görünce önce şaşırdım. Tuhafıma gitti. Sonra alıştım, enteresan bulmuştum. Güzel memleketimizin harika bir bölgesiydi İskenderun.

Çanakkale'ye tayin yolculuğum yine trenle oldu. Trenle Anadolu'nun çorak, ağaca aç topraklarından geçerken içim burkuluyor, adeta bir yeşillik, ağaç görmek için Allah'a yalvarıyordum. Tren Konya Ovası'ndan geçerken Mart'ta yemyeşil olan buğday tarlalarının hasadı olmuştu, buğday tarlaları enteresan güzellikteydi. Yolculuğumuzun sonunda Çanakkale'ye geldik. Çanakkale toprakları gerçekten biz Türkler için kutsal topraklardı. Çanakkale'de bazen arazide gezerken veya görevdeyken tarlalarda suların açtığı suyollarında şehit kemikleri görünce yüreğimin sızladığı olurdu. Atalarımızın kemiklerini ömür boyu unutamam. Şehit atalarımız nur içinde yatsınlar. Atalarımıza vefa borucumuzu asla ödeyemeyiz. Dualarım ve kalbim her zaman onlarla. Kendimi atalarımıza borçlu hissetmişimdir. Atalarımızın bizler için yaptıkları fedakârlıkları asla ödeyemeyiz.

Sonunda askerliğim bitmişti. Askerliğimin bitiminde kendime baktığımda vücudumda bitkinlik, halsizlik gibi hiçbir hastalık belirtisi kalmadığını gördüm. Çok iyiydim. Askerden dönerken İstanbullu bir asker arkadaşım hastalanmıştı; ailesine haber götürmemi istiyordu, olur dedim. İstanbul'a gittim. Asker arkadaşımın oturduğu ev Bayrampaşa'daydı. Bayrampaşa'ya gidip arkadaşımın babasını görüp oğlunun sözlerini ona ilettim. İstanbul'da kalmayı çok istiyordum ama hiç tanıdığım yoktu, cahildim. İstanbul'da başıma olmadık işler gelebilirdi. İstemeye istemeye evime dönüyordum. Sevineyim mi üzüleyim mi bilemiyordum. Yine de ölesiye çalıştırılacağım için çok üzgündüm, tabii abim ve babam seviniyorlardı.

Esrarengiz, Karanlık Evliliğe Doğru
Askerden Terhis Olunca

Bursa'da yine ağabeyimin yanında işe başladım. Artık mobilya ustası olmuştum. Gece gündüz hem kendim çalışıyor hem de birkaç işçimizi çalıştırıyordum. Mobilya dükkanımızda bir yıl sonra Alim adındaki arkadaşım işçimiz: "Mehmet'in bu dükkanda ortaklığı, hissesi yok; bize karışamaz. Mehmet kim ki?" demiş.

Bu olayda Alim arkadaşımın dedikleri doğruydu. Ben neciydim? Ağabeyimin yanında çalışan işçi sayılırdım. Bu sözleri çok düşündüm, düşündüm ve işi bırakmaya karar verdim, bıraktım. Anneme: "Babama işçiler, Mehmet bu dükkanda bizim gibi çalışan işçi demişler. Artık ben o dükkanda çalışmam," dedim.

Ağabeyim Emir baktı ki işler yürümüyor, işin randımanı kalmadı, beni yanına ortak yapmaya mecbur kaldı. Yıl 1972 sonlarıydı. Bağ-Kur'un kurulduğu yıl o yıl Bağ-Kur'lu oldum.

Dükkanımızda var gücümle çalışıyorum. Çaresizdim, çünkü ağabeyim ve babam bana karşı çok acımasızdılar, ikisi birlik olup beni ölesiye çalıştırıyorlardı. "Allah'ım! Çok çaresizim, bu yükü kaldıramıyorum, bana yardım et Allah'ım!" diye ümitsizce dua ediyordum. Evlenme çağım gelmişti. Hayatın zorlukları yüzünden evlensem yüküm çoğalacaktı. Ağabeyim kendine ev yaptı. Yıl 1973-74 yıllarıydı, ağabeyim Emir kendi evine taşındı. Annemi, babamı ve beni kirada yüzüstü bıraktı.

Mahallemiz Elmasbahçeler'de oturuyorduk. Yakışıklı bir genç sayılırdım, mahallemizdeki kızlar beni beğendiklerini belli ederlerdi ama ben yuva kurup çektiğim bu zor şartlarda mutlu olacağımı düşünemiyordum. Namazgah Mahallesi'nden Elmasbahçeler'e bir gelin gelmişti. Mahallemizde elektrikçilik yapan Mehmet Ali adındaki arkadaşım Veliye adında bir kızla evlenmişti. Veliye anneme mahallerindeki Sevgi adındaki bir kızı tavsiye etmiş, çok methetmiş, annemin gözünü boyamış, "Sevgi dünyanın en hamarat, en tertipli kızı," diye ballandıra ballandıra anlatarak annemi kandırmış.

Ben evlenmek istemiyordum, önce işimi düzene koyup öyle evlenmek istiyordum. Annem Adile: "Oğlum artık ben yaşlandım, ben sana bakamam, evlendireyim de sana karın baksın," dedi. Annemi asla üzmez, sözünden çıkmaz, ne derse onu dinlerdim. Ben de: "Anne sen nasıl istersen öyle olsun," dedim. Mecburen, çünkü annem babamla hiç geçinemez, devamlı kavga, huzursuzluk eksik olmazdı evimizde. Annemin dertleri anneme yetiyordu. Bir de annem çok aşırı şişman, obez bir kadındı; aşırı kilolarından dolayı zor yürürdü. Anneciğim, bu dünyada en sevdiğim kişiydi o. Annem: "Oğlum, hem sen evlenmezsen çevremiz laf yapar," dedi. Annem doğru söylüyordu. Ama evleneceğim kız tarafının geçmişleri nedir ne değildir hiç incelememiştik. Halbuki mahallemizde beni beğe-

el için mahvolan hayatlar,

nen, bana aşık olan Asiye isimli kızla evlenip mutlu olabilirdim. Ben nişanlanınca evimizin karşısındaki evin kızı Asiye çok üzülmüştü. Aslında o çok ağırbaşlı, olgun, çok dürüst bir kızdı ama benim bulunduğum ekonomik durum çok kötüydü, kararlarımda gerçekten çok hatalıydım.

Aile büyüklerim ve ben çok toy, çok da cahil insanlardık. İnsanları tanımıyorduk, bilip bilmeden, bizlere lay lay lom yapan insanların dış görünüşlerine bakarak, hep olumlu, yapıcı düşünerek kız tarafının iç yüzünü, karanlık dünyalarını göremiyorduk.

Ben de iyi kötü bir yorum yapamayacak kadar toy, cahil ve gençtim.

Hayat tecrübem yok denecek kadar azdı. Hatta hiç yok sayılabilirdi. Hayatımı hep ağır iş şartları altında ezilerek, çaresizce yaşamış bir köleydim.

Düğün

Genç yaşımda hayatın zorlukları, yoksulluk, babam ve ağabeyimin cahillikleri, beni gece gündüz köle gibi çalıştırmaları yüzünden genç yaşıma rağmen yaşadığım zorluklar ve imkansızlarla başımda tek tük beyaz saçlar oluşmaya başlamıştı. Elektrikçi arkadaşım Mehmet Ali'nin hamının tavsiyesiyle Namazgah'taki kızı görmeye gittik. Kız güzelmiş çirkinmiş hiç önemli değildi. Yeter ki hayatımı bir düzene sokaydım. Elbet ekonomimi de Allah'ın yardımı ile, düzenli ve planlı çalışmakla düzeltirim diye düşünüyor, çaresizce, "İnşallah mutlu oluruz," diyerek kendime moral veriyordum. Tek sermayem sanatım ve gençliğimdi.

İki aile arasında malumunuz önce söz kesildi, ardından nişan oldu, bohçalar gitti. Ardından bize geldi ama ben kız tarafı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu evliliğe adeta piyango bileti alır gibi hazırlanıyorduk. Bu evliliğe ne annem, babam, ablam, abim, yengem ne de cahil olan ben Mehmet, olumlu ya da olumsuz hiçbir inceleme eleştiri yapmadan, ne olur ne olmaz, karşımızdaki insanlar kimdir,

geçmişleri, sülaleleri nasıldır, ileride bu aileyle ne gibi problemler yaşanır diye düşünmeden girişmiştik. Artık ben Mehmet Oymak karanlık bir evliliğe doğru sürükleniyordum. Günler geçiyor, kader ağlarını örüyordu. Nereden bileyim ki K.Ö.İ.S.A.Ö'nün tuzağına düşmek üzere olduğumu... Çaresizliğimin beni daha büyük çaresizliğe sürüklediğini asla bilemezdim.

"Allah'ım inşallah her şey çok güzel olacak," diyordum. Çünkü çok milliyetçi bir düşünce tarzım vardı. Ben vatanıma faydalı olmak, nasip kısmet olursa da Atatürkçü, çalışkan, ülkeme faydalı evlatlar yetiştirmek istiyordum.

Ülkemizin Avrupa'nın gerisinde olmasına karşılık her zaman, "Neden bizler Avrupa'dan geriyiz, her zaman onlardan çok çok daha fazla çalışmalıyız?" diye düşünürdüm. Annemin babamın geçimsizliğine çok üzülürdüm. Ablamın kocası Neşat da alkolikti. Ablamın geçimsizliğine de kahroluyordum. Tabiri caizse ailemizin üzerinde devamlı yokluk, cehalet, problemler eksik olmuyordu. Bazen kendi kendime, "Neden Allah'ım! Neden bizim ailemizde de mutluluk kahkahaları duyulmuyor?" derdim.

Velhasıl ne zaman geçinemeyen, huzursuz bir aile görsem yüreğim sızlardı. Kahrolurdum, neden diye kendi kendime sorardım.

Nişanlım

Sevginin ailesi çok kalabalıktı. Kayınvalidem Hürrem, kocası Alişan, kayınvalidem; üç kız kardeşti; kayınvalidemin iki kız kardeşi Tülay (kocası Latif) ve Şule (kocası Satılmış), bu üç kız kardeşin üçer oğlu, kaynanamın altı da kızı vardı. Herhalde kalabalık aile iyi olur diyordum ama ilk zamanlar dile kolay dokuz kardeşin isimlerini saymakta bile problem yaşıyordum.

Kayınçolarım: Turgay, Recai, Cenk. Baldızlarım: Selvi, Mürvet, Gülsen, Nurşen, Güzin ve nişanlım Sevgi.

Nişanlım Sevgi ile pazar günleri buluşup gezer, birbirimizi tanımaya çalışırdık. Nedense nişanlım Sevgi'de aradığım insani doğal

sıcaklığı, yakınlığı göremiyordum. Nişanlımın hareketleri sanki ailesinin kontrolünde gibiydi. Sevgi'nin her hareketi robot gibiydi sanki. Gizli bir güçten aldığı talimatları yerine getiriyordu. Doğal değildi. Sevgi'ye ne kadar sokulsam çok soğuktu. Anneme dedim ki: "Anne ben bu kızla yapamam, bu kız ve ailesinde anlayamadığım tuhaf bir soğukluk var. Bu ailenin hareketleri bana yapmacık geliyor. Rol yapıyorlar gibi geldi." Bizim ailede sayılan, evi yöneten babam; kayınpederimin evinde de sayılan evi yöneten kaynanam Hürrem'di. Bu durum çok tuhafıma, garibime gidiyordu. Kayınpederim Alişan evde sığıntı gibi arka odalarda otururdu. Nişanlım Sevgi'den soğumuştum. "Allah'ım başıma bu da mı gelecekti?" dedim, Nişanlımın evine on beş gün gitmedim. O aileden kopmak, ayrılmak istiyordum. Bunu anlayan şeytan ruhlu kaynanam Hürrem, avını kaçıracağını anlayınca bir kaplan gibi hemen evimize gelerek tatlı diller döküp beni kolayca kandırmıştı. Kaynanam için ben çok kolay bir avdım. İçimde anlayamadığım, altıncı his denilen duygularım yüreğimi sızlatıp yakıyordu. İçimden bir ses, "Artık sen yandın, bittin, mahvoldun" diyor, ürperiyordum. Hislerimin açıklamasını yapamıyordum. Anneme bu olayları anlattığımda çok üzülmüştü ama ne yazık ki çok cahildi, babamla geçinemedikleri için de her zaman içine kapanık bir obez kadındı. wow - fat shaming much?

it is your decision after all...

Başıma evlilikle gelecek felaketi hissediyorum ama belki de ben yanılıyorum diyerek bu evliliğe olumlu, yapıcı yaklaşıyordum. "İnşallah mutlu olacağız," diyordum. Kayınvalidem Hürrem ve iki kardeşi Tülay ile Şule olmak üzere üç kız kardeşin hepsi de cin gibiydiler, kendilerini beğenmişlerdi, hareketleri de çok yapmacıktı, devamlı göz boyayıp beyin yıkarlardı.

Kaynanam Hürrem evin tek hakimiydi, evde onun sözü geçiyordu. Bu olay çok tuhafıma gidiyordu. Nişanlımın ailesiyle benim ailemin düşünce, yönetim tarzları bile iki zıt kutup kadar farklıydı. Ben, "Bu kızla yapamam," diyordum ama ailemde beni dinleyen yoktu. Karanlık evliliğe doğru hazırlıklar bütün hızıyla devam

ediyordu. Ben nişanlımın evine gitmediğimde, şeytan ruhlu kaynanam hemen bize gelir, durumu düzeltemeye çalışıp beni kandırır, gözümü boyardı. Çok cahildim. Hayatımda ilkleri yaşadığım için yılların ezilmişliğiyle çaresiz, tükenmiş, ümitsizce karanlık ailenin kızını kendime eş olarak alacaktım. Belki mutlu oluruz ümidiyle, istese de istemese de bir işe kalkıştığı zaman her şey o kadar hızla gelişiyordu ki, insan her şeye kendini kaptırıyor.

Salon tutulmuş, düğün günü gelmişti. Her iki aile de düğün salonunda toplandı ve nikahımız kıyıldı. (Yıl 1974) Oyunlar oynandı fakat karımın ailesinin davetlileri arasında tanıdığım çok kötü karakterli birini fark ettim.

Bursa'da bir gece kadın arkadaşım Ayşegül ile gezerken ismini sonradan karımdan öğrendiğim kişi, Musa adlı o şahıs arkadaşlarıyla bana saldırıp dövmek istemişlerdi. Yanımdaki hayat kadını, "Mehmet ben bağırıp yardım toplayacağım, sen hemen sıvış, yoksa bu dört çam yarması seni döverler," dedi. Ayşe çığlıklar atarak çevreden yardım edecek insanları toplarken, ben de karışıklıktan istifade oradan ayrılmış, kısacası kaçmıştım.

Düğünümüzde Musa'yı görünce "Eyvah!" dedim kendi kendime, "Çok huysuz, kötü niyetli insanların kızını kendine eş almışsın." Daha düğün günü pişman olmuştum ama artık dönülmez yoldaydım. Kötü huylu, psikopat, art niyetli insanların kızını kendime eş almıştım. Bu psikopat insanların içine istemeden de olsa girmiş, aileye damat olmuştum.

Kayınvalidem Hürrem ne kadar şeytansa, kayınpederim Alişan da ailede tanıdığım en iyi insandı. İyi niyetli, çalışkandı, evin liderliğini karısına kaptırmıştı. Kaynanam Hürrem, Alişan Bey'i sinsi sinsi, güler yüzle horlardı. Hürrem Hanım kocasını sayar görünüp kesinlikle saymazdı. Maaşını alıp eve getirdiğinde kocasına dua eden Hürrem Hanım'ın yaptığı dualardan bile hep şüpheleniyor, yapmacık buluyordum. Kaynanam Hürrem'de anlayamadığım, sebebini çözemediğim şekilde korkunç bir göz boyama, tatlı dil ve üçkağıtçılık vardı. Kaynanam Hürrem'in maskesiz, gerçek yüzünü yıllar sonra belki görebilir belki görmeyebilirdim. Karısı Hürrem'in şirretliğinden bıkan Alişan Bey, evlerine misafirler bile geldiğinde arka odalarda oturur, evde hep başrolde kaynanam olurdu. Kaynanam Hürrem Hanım kocasını horlamasını şu sözlerle örtbas ederdi:

"Alişan Bey çok içine kapanıktır. Hiç insan içine çıkmaz, ben de bu durumdan çok şikayetçiyim ama ne yapacağım. Alişan Bey çok iyi huyludur ama çok içine kapanık."

Ben de herhalde dedikleri doğru derdim. Halbuki gerçekler çok başkaymış. Aile içine karışınca Alişan Bey'in durumunu, gerçekleri çok daha iyi görecektim.

Evliliğimizin İlk Yılı ve Balıkesir'e Taşınmam

Evlendiğimiz yıl hayatımın yükü daha da ağırlaşmıştı. Ağabeyim dükkanımızda hiç çalışmıyor, bütün işleri bana yaptırıyordu. Ben yine de mutlu olmaya çalışıyordum, akşamları eve yorgunluktan ölü gibi gidiyordum. Evlendiğime bile sevinemiyordum. Hayatım kesinlikle böyle devam edemezdi. Kendi kendime soruyordum; "Allah'ım, ne yapayım da şu abim ile babamın beni köle gibi, insafsızca çalıştırmalarından kurtulayım?" diye ümitsizce çareler arıyordum. Aklıma Balıkesir'de dükkan açma fikri geldi. Balıkesir'e çok mobilya satıyorduk, şayet Balıkesir'de küçük bir mobilya atölyesi açabilirsem hayatım kurtulabilirdi.

1974 yılının son aylarıydı, son paramla ümitsizce Balıkesir'e kiralık dükkan aramaya gittim. Mobilya imalatı için kiralık dükkan aramış ama bulamamıştım, çok üzülmüştüm. Ne yapayım, şansım yokmuş diye üzülerek Bursa'ya ümitsizce dönmeyi düşünüyordum. Son olarak Özer Başkur adındaki bir tüccara, "Marangoza kiralık dükkan aradım ama bulamadım," dedim. Bunun üzerine Özer Usta bana kiralık dükkan buldu. Birden kara talihim dönmüştü, hemen dükkanı kiraladım.

Bursa'dan eski bıçkı, planya, kompresör, mengene ve el aletleri

almıştım. Kamyona yükledik. Artık Bursa'dan Balıkesir'e yola çıkacaktım. Ağabeyim Emir Balıkesir'de de benimle ortak çalışmak istiyordu; "Artık kesinlikle ortak çalışmam," dedim ona.

Ağabeyim Emir vedalaşırken bana şöyle dedi: "Balıkesir'e git de sürün." Ağabeyimin cahilce söylediği bu sözler beni çok üzmüştü. Abim ile babamın beni ne kadar düşündüklerinin, bana neler yaptıklarının çok acı göstergesiydi.

Hüzün, acı, ümitsizlik ve çaresizlikten kendimi kurtarabilecek miydim? İnşallah yoksulluğum, sefaletim, acılarım bitecek, çocuklarım için bir şeyler yapacaktım. Benim çektiklerimi çocuklarımın çekmesini istemiyordum. Tek sermayem kişiliğim, çalışkanlığım ve gençliğimdi. Umutsuz da olsam iyi niyetli bir mobilya ustasıydım elbet. Hayatımda çok çalışarak iyi bir şeyler yapacaktım. Bu yola hayatımı, gençliğimi koymuştum, çok azimliydim. Benim için tek yol vardı, başarı veya ölüm.

Bursa'da Mete isminde bir oğlum olmuştu. Ben dükkan açtığımda oğlum üç aylıktı, yokluktan evimi Balıkesir'e ancak altı ay sonra taşıyabildim. Şayet Balıkesir'de dükkan açamamış olsaydım, karımdan kesinlikle boşanacaktım. Çünkü oğlumuz olunca karım ve ailesinin tavırları birden değişmişti. Benim annemi babamı bırakıp ayrı ev tutmamı istiyorlardı. Ben kesinlikle annemi babamı yalnız ve çaresiz bırakamazdım. Aslında ben de ümitsiz ve çaresizdim. Karıma da ayrı ev tutmak için hiç param yoktu. Ben kesin karımdan boşanırım diyordum ama Balıkesir'de dükkan açıp evimi Balıkesir'e taşımam evliliğimi kurtarmış oldu. Karımın ve ailesinin istedikleri olmuştu. "İnşallah başka sorun çıkarmazlar," dedim. Çünkü karımın ailesinde anlayamadığım, çözemediğim, sahte, yapmacık davranışlar görüyordum. Ailenin biz damatları etki altına almaya, bizlerin beyinlerini yıkamaya çalışmasının amacı ne olabilirdi? Bu aileyi çözemiyordum, bu ailenin kadınları melek mi yoksa şeytan mıydılar, asla çözemiyordum. Çünkü çok sinsiydiler.

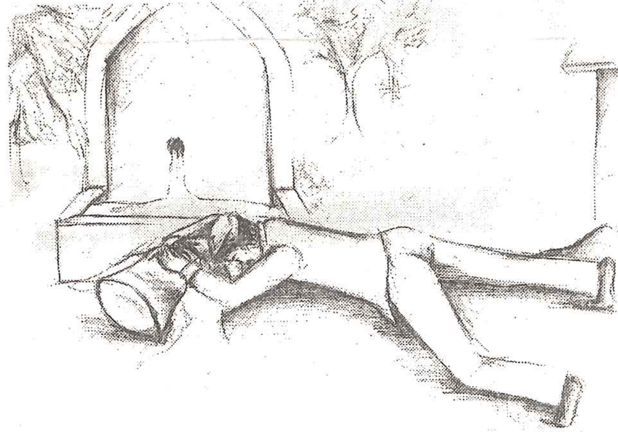
Balıkesir'de tutuğum ev eski garajın yanı, itfaiyenin karşısındaydı. Üçüncü kattı. Ev, meslektaşım Güntekin Kuyucular'ın eviydi.

Bursa'daki ev eşyalarımı kamyona yükleyip Balıkesir'e taşıdım. Annem ve babam Bursa'da kalmışlardı. Evimin eşyalarını tek başıma üçüncü kata taşıdım. Akşam olmuştu, yorgunluktan koltuğa ölü gibi yığılmıştım.

Bursa'dan kaynanam Hürrem ve baldızlarım evimi düzenlemeye, yardıma gelmişlerdi; buraya kadar her şey çok iyi idi. Evi taşıdığımız günün akşamı, kaynanam Hürrem korkunç yorgun halime bakmadan, "Damat bizi gezmeye götür," demez mi? O anda beynimden vurulmuşa döndüm. Kaynanam Hürrem'e, "Anne çok yorgunum," diyerek saygıda kusur etmeden durumumu izah etmeye çalıştım. Kaynanam gayet arsız, pişkin, "Haydi kızlar hazırlanın gezmeye gidiyoruz," dedi. Karım, baldızlarım hepsi hazırlanıp gezmeye gittiler, çok üzülmüştüm.

Kaynanam Hürrem beni saymayıp evimde kızlarına liderliğini gösteriyordu. Çılgına dönmüştüm. "Acaba karım Sevgi'den boşanmalı mıyım Allah'ım?" diye muhakeme yapıyordum. Oğlum yeni doğmuştu. Allah'ım ben nerede hata yapıyorum diyerek kahroldum. Karım Sevgi asla bana yar olmazdı, kaynanam kendi evi gibi benim evimde de otorite kurup, benim evimi de kızı Sevgi'yle beraber yönetmek istiyordu.

Kaynanam Hürrem Hanım kızına, "Bak kocanı saymayıp gezmeye gittik, sen de sayma," der gibiydi. Allah'ım kendime yeni bir zemin hazırlamak için Balıkesir'e gelmiştim. Oğlum Mete de yeni doğmuştu. Kaynanamın şayet kötü niyeti varsa Allah belasını versin deyip olayı Allah'a havale edip görmezden geldim. Ama ailenin bu hatasını affetmenin ileriki yıllarda da ömür boyu zararını görecektim. Çünkü koynumda Sevgi diye yılan besliyordum.

1. Kurban: Şule Hanım hamiledir. İşten yorgun gelen kocası Satılmış'ın üzerine evin işlerini tatlı dille yıkarak cinayet planını uygulamış, kocasının çeşme başında düşüp ölmesine planlı sebep olmuştur. Dünyanın en güzel cinayet planı.

Kaynanam evliliğimiz boyunca evimde karım Sevgi'yi dışarıdan yönetmekten asla vazgeçmedi, vazgeçiremedim de. Evimde sonumun çok korkunç olacağını, iyi niyetimin kurbanı olacağımı hissediyor, karım ve ailesinin nedenini açıklayamadığım esrarengiz sırlarından korkmamaya çalışsam da korkuyordum. Hürrem Hanım'ın kardeşi Şule Hanım'ın kocası mahalle çeşmesinden evine su taşırken yere düşüp ölmüştü. Çeşme başında bu ölüm normal ölümdü, görünürde. Ama bu ölümde esrarengiz bir sır varsa bu sırrı hayatım pahasına da olsa bir gün mutlaka öğrenip çözecektim. Belki ben de esrarengiz şekilde öldürülecektim, kim bilir? Çeşme başındaki ölümü hep düşündüm. Neden Satılmış ayaktan düşüp ölmüştü? Kurbanı ben hiç tanımadım, sadece anlatılanları biliyordum. Kurbanın ablası Safiye Hanım'la tanıştım. Çok çok iyi, dünya tatlısı bir kadındı. Demek ki kardeşi de çok iyidir diyerek kanaat sahibi oldum.

Bu ölümde dikkatimi çeken şey Şule Hanım'a büyücü babasından çok yüklü miras kalmış olmasıydı. Artık Şule Hanım'ın kocasına ihtiyacı kalmamıştı. Şule Hanım ailede köfteci diye anılmaktaydı. Baldızlarımın bile Şule teyzelerinin köfte düşkünlüğünü birbirlerine espri konusu yapıp gülüşmeleri acayipti. Şule Hanım üçüncü oğluna hamileydi. Evin bütün ağır işlerini sinsice, planlı yaptırarak mankurtlaştırdığı kocasının ayakta ölümüne bilerek sebep olmuştu. Şule Hanım artık köftelerini rahat rahat yiyecek, kocasıyla paylaşmayacaktı.

Karımla evliliğimizde ufak-tefek problemlerimiz olsa da hiç dert etmez, hemen çözer, karımı da olumlu, yapıcı bir insan olmaya yönlendirmeye çalışırdım.

Benim bütün bu iyi niyetlerime karşılık Bursa'dan Balıkesir'e evimize kayınvalidem ne zaman misafir gelse karımın suratı asılır, mutlu evimizde bambaşka bir insan olurdu. Bu olayı kötü yorumlamak istemezdim. Ama gerçekler çok çok acıydı.

Yıllar Geçerken

Karım Sevgi'yle evliliğimizin ilk yılları çok problemli geçiyordu. Aslında ortada hiçbir sorun yokken karım ve ailesi her zaman beni ve diğer bacanaklarımı etki alanlarına alıp istedikleri gibi kullanmak için hep sinsi problemler yaratıyorlardı. Karımın ailesi beni ve diğer bacanaklarım Hayri ve Yıldıray'ı canından bezdirirdi. Diğer iki bacanağım Mesut ile Rıza da bu ailenin tamamen beynini yıkadığı, istedikleri gibi kullandığı, adeta evlilik veya koca adı altında KÖ İSAÖ köleleriydiler. KÖ İSAÖ kadınları korkunç sinsi planlarla biz erkeklerinin beyinlerimizi yıkayarak, sinsice, biz kocalarına belli etmeden bizleri mankurtlaştırıyorlardı. Kaynanam da bizlere kadın dövülmez diyerek beyinlerimizi yıkadığı için kadınlarımızı dövmüyorduk. Bu yüzden de karıma hatalarını söylediğimde, karım terbiyesizliklerine pişkin pişkin, sinsice devam eder, namaz kılarak da benim ve çevrenin, çocuklarımın gözünü boyardı. Karım evli-

what the fuck?

liğimiz boyunca beni sinsince markurtlaştırmak için uğraşmıştır. KÖ İSAÖ'ye ömür boyu ben de hep direndim, oğlumu düşünüp hep sabrettim.

K.Ö. İSAÖ'nün diğer bir sinsi ve şeytani iğrenç yönü de, bu ailelerde yetişen erkek ve kız çocuklarını babaya sinsice düşman yetiştirmeleri ve çocuklara da sinsi bir baba düşmanlığı aşılamalarıdır. Ailede çocuklar babayı sevmez, saymaz, sadece anneden aldıkları talimatları uygularlar. Erkek çocukları babadan da bir eğitim almadıklarından ailede yönetimi tamamen kadınlar ele geçirmek için uğraş verirlerken, ailede yetişen erkek çocukları iş hayatlarında bocalamakta veya sağda solda çalışmaktadırlar. Babayı saymazlar, KÖ İSAÖ de babanın adı yok.

KÖ İSAÖ kadınlarının çocuklarına yapabildikleri en faydalı şey, onları daima ve daima zengin aile çocuklarıyla evlendirip KÖ İSAÖ'nü güçlendirmeye çalışmaktır. Tabii zengin eş bulamayan KÖ İSAÖ çocukları, mecbur kaldıklarında fakirlerle de evlenmektedirler.

KÖ İSAÖ ve karım, beni her zaman gereksiz sorunlar ve dırdırlarla canımdan bezdiriyordu. Ben de Balıkesir'de yakaladığım iş huzuru ve başarı ortamımı bozmadan, karım, kendim ve oğlumuz için gece gündüz çalışıp sefaletten kurtulmamız için sabrediyordum. Çünkü ekmek parası kazanmak, sefaletten kurtulmak çok ama çok zordu. İşime taparcasına bağlıydım. Karım bir çocuğumuzun daha olmasını istiyordu, ben istemiyordum. Aslında ben de bir çocuğumuzun daha olmasını tabii ki isterdim ama, KÖ İSAÖ ve karım çok çekilmez ve psikopat bir aile idi. Hep kendileri ön planda olsun isterlerdi. Benim Bursa'dan ablam Suna Balıkesir'e evimize misafirliğe geldiğinde, karım Sevgi hemen huysuzlanır; kısa yoldan kıyametleri koparır, evimizde huzur, tat tuz bırakmazdı. Halbuki nankör şirret karım dokuz kardeşti, karımın Bursa'dan kardeşleri Balıkesir'e misafirliğe evimize geldiklerinde ben karımın kardeşlerini, akrabalarını en iyi şekilde ağırlamaya çalışırdım.

Hain, psikopat karım Sevgi'ye, "Ben senin kardeşlerine, akrabalarına elimden geldiğince iyi davranmaya çalışıyorum, sen benim bir ablamı çok görüyorsun," dedim.

Karımın ismi Sevgi'ydi, ama sevgiden, saygıdan bihaberdi. Karım insanlıktan anlamaz, haince ve şeytanca beni dinler görünüp bana hayatı zehir etmek için KÖ İSAÖ akrabalarıyla evliliğimiz boyunca sinsi planlarını iğrenç emellerine ulaşmak için uygulardı.

Bilhassa karıma nasihat etmekten bıkıyordum. Bıkmıştım. Karıma asla başka bir çocuk daha istemediğimi söylediğimde, o yine bildiğini söylüyordu: Bir çocukla seni elimden kaçırırım... Evlilik adı altında sanki korkunç bir tuzağa düşmüştüm. Artık KÖ İSAÖ'ne bağlı karımın elinde her gün her gün sinsi sinsi beynim yıkanıyor, mankurtlaşıyordum. Karım ikinci çocuğumuza bana inat hamile kaldı ve doğurdu. Yıl (1980). Bir kızımız olmuştu. Bu olay beni hem çok sevindirmiş, hem de çok üzmüştü. Çünkü karım bana cehennem hayatı yaşatıyordu. Hem de çocuklarımız büyüyünce karım kim bilir belki de çocuklarımıza bana karşı düşmanlık aşılayacaktı.

Çaresizdim. Karım Sevgi'yi annesi Hürrem sinsi sinsi yönetip, bildiği bütün şeytani psikopat iğrenç bilgileri aktarıyordu. Halbuki kaynanamı annem gibi severdim. Kendi kendime: "Mehmet sen yandın, karın Sevgi oğlunu ve kızını büyüyünce mankurtlaştırabilir" diyordum. Bana dünyayı dar edip cehennem hayatı yaşatabilir diyerek çok üzülmüştüm. İnşallah ben yanılırım ümidiyle, ümitsizce kendi kendime teselli vermeye çalışıyordum.

Kızımın adı ne olsun diye günlerce düşündüm. Sonunda kızımın adının Rüya olmasına karar verdim. Artık benim de çok sevdiğim bir kızım, "Rüyam" vardı. Çocuklarım inşallah benim çektiğim yokluğu, sefaleti çekmeyeceklerdi. Çünkü ben çocuklarımın mutlu ve rahat yaşamları için gece gündüz çalışıyordum. Çocuklarım benim çektiklerimi inşallah çekmeyeceklerdi, çünkü çocuklarımın istikbali için ömür boyu köle gibi çalışıp kendimi, gençliğimi çocuklarıma adamıştım.

Ekmek Kavgam ve İ.S.A.O

Bursa'da babam ve abim tarafından köle gibi acımasızca çalıştırılmam, Balıkesir'de benim iş hayatım için çok büyük bir avantaj olmuştu.

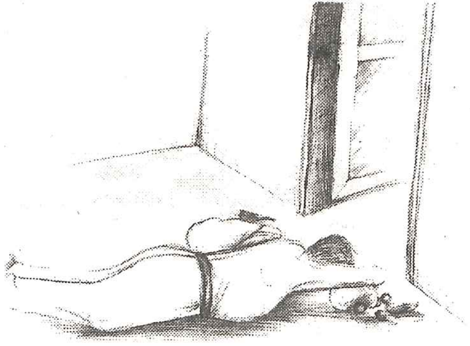
Hayatımda bir daha öyle kötü günler görmemek için delice çalışıp kazandığım paralarla kendimin ve ailemin geleceği için her zaman tasarruf ve yatırım yapıyordum. Mobilya imalatı yaptığım atölyemde inanılmaz bir şekilde gece gündüz çalışıyordum. Çünkü tek hayalim yaşlanıp yorulduğum zaman ihtiyarlığımda kendi evimde rahatça dinlenip kira derdim olmadan rahat, huzurlu yaşamaktı. Çünkü annemle babam hep kiralık evlerde oradan oraya taşınarak oturmuşlardı. Kirada oturmaktan nefret ediyordum. Bu durum bende insanın vatanında vatansızlığı yaşaması gibi acı bir olay hissi uyandırıyordu. Çocuklarımın benim yaşadığım kiracılık sefaletini yaşamasını kesinlikle istemiyordum. Kendi evim kendi dükkanım olması için yıllardır ölesiye çalışıyordum, yavaş yavaş da olsa hayallerim bir bir, zar zor gerçekleşiyordu. Balıkesir'de Ağır Sanayi Bölgesi mezbaha arkasında borç harç bir dükkan yapmıştım. Yıl 1980. Baldızlarım bana tapu kimin üstüne oldu diye merakla sorduklarında benim üstüme dedim, yüzlerini buruşturmuşlardı. Çok mutluydum; her ay dükkan kirası düşünüp üzülmeyecektim, evime daha iyi bakabilecektim.

Yıllar acımasızca akıp gidiyor, KÖ İSAÖ ile kader ağlarını örüyor, kurbanları acımasız acı sonlar bekliyordu. Bursa'daki kayıp örgüt asla dikkat çekmeyecek, kurbanlar sinsince doğal yöntemlerle öldürüleceklerdi. Çünkü KÖ İSAÖ kadınları, yıllarca uğraşıp kocalarının beyinlerini mankurtlaştırıyorlardı. Kaynanam Hürrem'in kardeşi Tülay Hanım kocası Latif Badem, üç kız kardeş içinde en varlıklı olanıydı.

Tülay Hanım dışarıdan görüp tanıdığım haliyle dört dörtlük, olağanüstü, örnek alınacak bir ev hanımıydı. Tülay Hanım'ın yıllar sonra sinsi ve iğrenç iç yüzünü tesadüfen görüp öğrendiğimde, az daha bu ailenin iğrenç sır cinayetleri benim hayatıma da mal olacaktı.

Tülay Hanım gerçekten dış görünüşüyle, evinin temizliğiyle, namaz kılması, dindarlığıyla ve de dört dörtlük, olağanüstü güzel yemekleriyle gerçekten bir yemek sihirbazıydı. Tülay Hanım'ın en büyük gizli silahı olağanüstü aşçılığıydı. Latif Bey'in sesi çok yanıktı, düğünlerde yanık sesiyle söylediği şarkılarla herkesi kendine hayran eder, duygulandırırdı.

Tülay Hanım'ın ablası Şule Hanım'ın kocasının başına gelen düşüp ölme (esrarengiz ölüm), Tülay Hanım'ın kocası (tahminen 48-50 yaşlarında) Latif Bey de akşamüstü işten eve dönüşünde kapı ağzında düşüp ölmüştür. Ben bu cinayeti yıllarca inceledim. Latif Badem Bey yemeğe çok düşkündü. Yemek yemeye korkuyordu. Yemek yemekten korktuğunu söylerdi. Sinsi Tülay Hanım kocasının hangi yemeklere karşı zaafı olduğunu biliyor, devamlı kocasının çok sevdiği etleri, sakatatları sipariş verip, kocasını aşırı besleyip, sinsince (besin zehirlenmesiyle) besleyerek, yani çatlatarak bilinçli öldürmüştü. Latif Bey de düşüp ölmüştü. Gözlerinden kan fışkırdığı söylenmişti. Bu cinayetler çok bilinçli, doğal yöntemlerle, sıfır hatayla işlenmekteydi. Kayıp örgüt üyeleri işledikleri bu kusursuz cinayetler anında çok üzüntülü rolü yapıyorlardı ama aile kadınları erkeklerini sinsince öldürmelerinin zafer sarhoşluğuyla çok çok mutluydular. Bunu çevrelerine asla belli etmezlerdi. Artık Tülay Hanım da yaşlı bir erkeğe hizmet etmekten kurtulmuş oldu, hürdü, kocasının emekli maaşı ve güzel de bir ev kalmıştı.

2. Kurban: Latif Bey Karısının sinsi sinsi yaptığı cinayet planı: Çok sevdiği etleri, sakatatları planlı olarak kocasına sipariş vermektedir. Çünkü Latif Bey kırmızı ele aşırı düşkündür. O da yataktan düşüp ölmüştür. Dünyanın en güzel cinayet planı...

Balıkesir'den Bursa'ya karımla cenazeye gittiğimizde Tülay Hanım'a başsağlığı diledik. Tülay Hanım'ın şu sözleri çok anlamlıydı: "Keşke Latif Bey biraz daha yaşasaydı" diye konuşuyordu. Allah Allah dedim, biraz daha yaşasaydı sözünün içinde bir sır olabilir mi diye kendi kendime sordum. Latif Bey'in ölümüne çok üzülmüştüm. Sanki karımın ailesinde karanlık bir şeyler oluyordu ama ortada somut bir delil yoktu. Ortada görünen iki olay gösteriyordu ki, bu aile sinsi sinsi erkeklerinin beynini yıkayarak erkeklerini mankurtlaştırıyordı. Erkekler esrarengiz bir şekilde düşüp ölüyorlardı.

Bu ailenin gizli sırrı belliydi ama elimde somut deliller olmadığı için bu aileyi gizlice inceliyordum. Bu aileden hem korkuyor, hem de sırlarını merak ediyordum. Belki beni de öldüreceklerdi.

Karım kene gibiydi, evlilik adı altında pislik bir aileye bulaşmıştım. Allah'ım bana yardım et diye dua ediyordum. Kendi sonumdan da çok korkuyordum.

Ailemizde Pazar Günleri

Ben, arkadaşım Mithat, karım Sevgi ve Berivan Hanım arkadaştık. Oğlum Mete, kızım Rüya, Berivan Hanım'ın kızları Ebru ve Perihan ile çok iyi arkadaştılar.

Pazar günleri bu mahalle komşumuzla Balıkesir'in çevresindeki derelere gider, bazen balık tutar, çoğu zamanda kasaptan kıyma alıp dere kenarında mangal sefası yapıp, dinlenip çok güzel pazar keyfi yaşardık. Günlerden bir gün yine pazar günü iki aile dere kenarına gitmiştik. Temiz hava bizlere çok iyi geliyordu. Ben o gün dere kenarında uyumuşum. Uyandığımda arkadaşım takılıyor, "Bülbüller bugün çok öttüler," diyerek gülüyordu. Ben bir şey anlamamıştım. Meğer ben uyuyunca çok horlamışım arkadaşımın da, "Bülbüller çok öttü" diye bana espri yapmasına ben de çok gülmüştüm. Bu aileyle tam yirmi iki yıl komşuluk yaptık. Bu komşumuz da Bursalıydı. Bu kişiler bilmeden kötü günlerimde beni KÖ İSAÖ elinden, ölümden kurtardılar. Hastanede bana borç verip emekli olmamı sağladılar. Bütün bunlara karşılık karım bu aileye düşman olmuştur.

Oğlumun Esrarengiz Hastalığı

Yıllar rüzgar gibi geçiyor, çocuklarımız büyüyordu. Karımın psikopat şirretliklerini, evimdeki huzursuzlukları dükkanımda çalışırken kafamdan atıyor, işlerime kafa yoruyordum. Hayattaki tek gayem çocuklarımın mutluluğuydu.

Yıllar geçtikçe artık ben de olgunlaşıyordum. Oğlum Mete'yi ortaokula yazdırmıştım. Okul müdürü Mustafa Bey arkadaşımdı. Oğlumun öğretmeni İnci Hanım bir gün beni okula çağırmıştı. Öğrenci velilerine çok güzel sözler söylüyordu. Çok duygulanmıştım. Bana sıra gelince İnci Hanım yine güzel sözler söyleyerek beni kırmadan, üzmeden, "Mete'nin bütün notları zayıf, ama hiç üzülmeyin Mete'yi bir marangoz yanına verin" diye nasihat ettiğinde güzel hayallerim yıkılmıştı. Sanki üzerime kaynar sular dökülüyordu. O anki kabus dolu dakikalar beni çok üzmüştü. Veliler içinde sanki

aşağılanmıştım. Başarılı öğrenci velilerinin mutlulukları beni sevindirmişti. Mete'nin de başarılı olmasını çok isterdim, şok olmuştum.

Oğlumun okuldaki başarısızlığı karımı hiç ilgilendirmemiş, üzmemişti. Şeytan karımın aklından ne gibi pislikler geçtiğini bilemiyordum. Bu olayda oğlumun okuldaki başarısızlığına karımın hiç tepki vermeyişine, benim üzülmemi sessiz ve sinsi sinsi izlemesine de bir anlam veremiyordum. Sanki karım benim üzülmemden sinsice zevk alıyor gibiydi. Sanki oğlumuzun başarısızlığında karımın parmağı var gibiydi. Çünkü karım oğlumuzun başarısızlığına ve benim üzülüp kahrolmama soğuk, imalı, sinsi bakışlarla bakıyor ve gizli gizli alay ediyor gibiydi.

Bu durumda karımın kesin parmağı vardı. Sinsi soğuk karımın benim üzülmemden zevk aldığını hem görüyor hem de hissediyordum, çaresizdim.

İnci Hanım'a teşekkür ederek boynum bükük okuldan ayrıldım. Ben çocuklarımın başarılı olması için gece gündüz çalışırken neden oğlumun dersleri zayıftı? Oğlum benim bütün umudumdu, benim gibi zor günler yıllar yaşamasını istemiyordum. Bir de okulda veliler arasında oğlumun tembelliğiyle, öğretmenin de nasihatleriyle yüreğim çok üzülüp daralmıştı.

Akşam okuldan evimize gelince oğlum Mete'yi bir güzel dövdüm, ama yüreğim de parçalanmıştı. Hayatımda ilk defa oğlumu dövmüştüm. Daha sonraki günlerde okul müdürü arkadaşım Mustafa Bey'le yolda karşılaştığımda, Mustafa Bey'e İnci Hanım'ın sözlerini söylediğimde, o, "Olur mu öyle Mehmet! İnci Hanım senin mobilya fabrikan olduğunu bilmiyor, bilse öyle demezdi," dedi.

"Hem oğlun okumasa da üzülme, mesleğini öğretirsin. Ne çocuklar var okurken tahsillerini yarım bırakıyorlar. Öylesi daha zor. Boş ver, üzülme. Mete'yi yanında çalıştır. Mobilya imalatı mesleğini öğretirsin," diyerek yüreğimi ferahlatmıştı. Oğlumun okuyamamasına çok üzülsem de artık yanımda çırak olarak çalıştırıp mobilyacılığı öğretmeye çalışacaktım. İçimde anlaşılmaz bir burukluk vardı.

Belli ki karımın ailede gizli sinsi problemler yaratması oğlumu etkiliyordu. O yıllarda bunu çözememiştim: Oğlumun esrarengiz hastalığı, kayınpederim Alişan Bey'in esrarengiz ölümü.

Oğlumun yanımda çırak olması beni çok duygulandırıyordu. Küçücük Metem büyümüş de benimle çalışacaktı. Artık her gün oğlum Mete'yle çalışmaya dükkanıma gidiyordum ve çok duygulanıyordum. Mutluydum ama Metemle dükkanımda asla huzurlu çalışamıyorduk. Çünkü Mete'mle haftanın üç günü işe gittiğimizde boynunu büker, bana, "Ben hastayım" derdi. Ben de oğlumu eve gönderirdim. Allah'ım neden oğlum hep böyle hastalanıyor diye çok üzülüyordum. Yıllar geçiyor, karım oğlumuzun hastalığına hiç üzülmüyordu. Garip bir durumdu. Karım oğlumu doktora götürmüyor, ben de akıl edip de karıma, oğlumuzu doktora götür demiyordum. Karım bunu akıl etmeliydi. Karım oğlumun hastalığında, sinsi bir yaratık gibi olayları soğuk bakışlarla izler, oğlumuzu doktora götüreyim demezdi. Halbuki karım ev kadınıydı. Komşularla gezer tozardı. Hayatımda sanki karanlık sinsi güçler yüreğimi karartıp beni karanlık ölüm bataklığına çekiyordu. Karımın soğukluğu, oğlumun esrarengiz hastalığı beni benden soğutmuştu.

Yıl tahminen 1988 yıllarıydı. (34 yaş civarı) Artık sigara içmeyen ben, günde bir paket sigara içiyordum. Hayatımdaki kadının evimizde yaptığı huzursuzlukları görmemeye, içime atmamaya çalışıyordum. Ama vücudum acılara, karımın psikopat huysuzluklarına dayanmıyor, sedef hastalığı beliriyordu. Karım bu durumuma hiç yorum yapmaz, yıl yıl çöküşümü çok soğuk, sinsi bakışlarla izler, gözlerindeki sinsi zafer pırıltılarına bir yorum yapamazdım.

Kayıp örgüt İSAÖ, yıllarca sinsi sinsi beynimi yıkayarak beni mankurtlaştırmıştı. Ama yine de evimizde bazen olayların muhakemesini yapar, karımı ikaz ederdim. Ama karım haindi. Yine günlerden bir gün sabah işe başlayacağım, dükkanımda moralimi hep yüksek tutup verimli bir iş, mobilya üretimi yapmayı planlarken oğlumun, "Baba ben hastayım" demesiyle yıkılmıştım. Dünyam

kararmıştı. Çok saf kalpliydim, karım ve ailesinden hiç şüphelenmiyordum. Oğlumun hastalığı beni yıpratmıştı. Artık beynim çalışmıyordu. Sadece günlerce kendi kendime, "Ne acı kaderim varmış. Neden Allah'ım benim oğlum hastalanıyor. Allah'ım sana isyan edemem, takdir senin, ama neden benim oğlum Metem hasta?" diye kahroldum.

Oğlum Mete'nin hastalığı yıllarca böyle sürdü. Metemi işlerimden fırsat bulup mutlaka doktora götürmeliydim ama dükkanımdan ayrılamıyordum. İşlerim kötü gidiyor, ben de ipin ucunu kaçırmak istemiyordum. Dükkanımda çalışan Sadullah isimli işçim, "Usta, sen dükkandan ayrılamıyorsun, Mete de devamlı hastalanıyor. Yengem Sevgi de Mete'yi doktora götürmüyor" dedi. İşçim Sadullah, "Usta Mete'yi ben doktora götürmek istiyorum," dedi. Ben de: "Sadullah, ben dükkandan ayrılamıyorum, sen hemen Metemi doktora götür," dedim. Sadullah o gün Mete'yi doktora götürdü. Doktor Metemi muayene etmiş, "Mete'de nefes darlığı var, tozlu iş yapmasın," demiş. Oğlumun hastalığına çok üzülmüştüm. Beni yıpratıp kahretmişti. Artık acılarla yaşıyor, yaşamayı öğreniyordum. İşlerim devamlı geriye gidiyordu. Balıkesir'de Atatepe'de dükkan hissemden vazgeçtim. İş hayatımda artık müdafaaya çekilmiştim.

Yıllar Sonra

1999 yılının başlangıcında, oğlum Mete, mobilya boyacısı dükkanı açan işçim Sadullah'ın yanında işçi olarak çalışmaya başlamıştı. Oğlum Mete 4-5 yıl kadar işçim Sadullah'ın yanında işçi olarak çalışmış, fakat devamlı tiner, boya, zehir içinde çalışmasına rağmen yıllarca hiç hastalanmamıştı. İşçim Sadullah'a neden senin yanında çalışırken Mete hiç hastalanmadı dediğimde Sadullah bana, "Usta senin karının sana garezi, kini varmış demek ki," dedi. Hiç böyle bir kadınla yaşanır mı, mutlu olunur mu? Türkiye, Avrupa değil, dünya duysun, böyle iğrenç bir kadınla mutlu olunur mu?

Kaynanam Hürrem'in Kocası Alişan Bey'in Karanlık Sonu

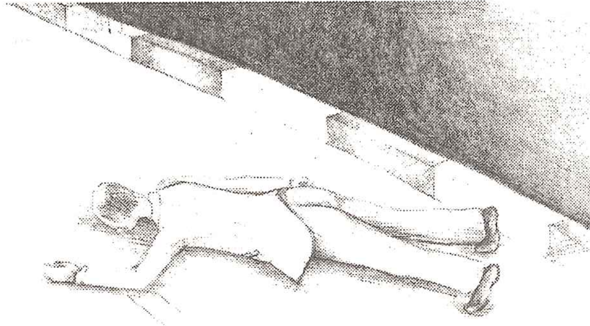
Üç kız kardeş kocalarını mankurtlaştırmışlardı. İki kız kardeşin kocası sır dolu ölmüşlerdi. Kayıp örgüt İSAÖ sinsi, karanlık, doğal, acımasız, iğrenç cinayet planlarıyla öldürdüğü üçüncü kurban Alişan Göbek'ti. Kaynanamın kocası Alişan Göbek araba tamircisidir. Kayınpederim tahminen kırk beş yaşlarında iken Bursa'da devlete ait tamirhanede usta olarak işe başladı.

Kaynanam Hürrem, kocası çalışırken her zaman ona dua ederdi. Tahminen, Alişan Bey 55 yaş civarında emekli oldu, artık emekliliğin tadını çıkaracaktı. Bir bayram günü kaynanamın evindeydik. Alişan Bey'in son yıllarıydı, ama benim gördüğüm kadarıyla Alişan Bey çok sağlıklı, şakacıydı. Kaynanamın evi bana nedenini açıklayamadığım bir huzursuzluk veriyordu. Ailenin yapmacık dostluklarına, beyin yıkamalarına bir anlam veremiyor, karanlık sırlarını çözemiyordum. Bayram günü kaynanamın evinde misafir odasında oturuyorduk. Evde hep arka odalarda oturan Alişan Bey misafir odasına geldi.

Belli ki adamcağız karısının evinde horlanmaktan bıkmıştı. Kayınpederim çok zeki bir beyefendiydi. Alişan Bey zekice, şaka ile karışık karısı Hürrem'e, "Sen ne Hürrem'sin sen!" dedi imalı şekilde gülerek. Hürrem Hanım da kocası Alişan Bey'e öyle soğuk, ürkütücü bir bakışla baktı ki Alişan Bey yine kendini sessizce arka odaya attı. Belli ki Alişan Bey, "Sen ne Hürrem'sin sen!" diyerek karısının ailesinin karanlık sırlarını, ikiyüzlülüklerini ima ediyordu. Arka odalarda karanlık bir şeyler oluyordu. Alişan Bey emekli olmuş, tam dokuz çocuk büyütmüştü. Alişan Bey'in kız kardeşiyle hisseli eski bir evi vardı. Hürrem Hanım hemen emekli olan kocasına hisseli eski evini sattırdı.

Hürrem Hanım'ın kocası Alişan Bey'den artık hiçbir beklentisi kalmamıştı. Alişan Bey'i de artık kaçınılmaz karanlık acil son bekliyordu. Kaynanam artık bırakın kocasına dua etmeyi, sinsi sinsi,

iğrenç cinayet planını haince uyguluyordu. Adamcağızın sinir sistemlerini çökertip yavaş yavaş ölüm bataklığına çekiyordu. Bir ay sonra Alişan Bey de Heykel önünde bir bankadan emekli maaşını çekip bir bankta otururken, karısının arka odalarda yaptığı iğrenç hakaretlere daha fazla dayanamayarak banktan düşüp ölür. Hürrem Hanım da acımasızca mankurtlaştırdığı kocasının sinsice, bilerek ölümüne sebep olmuştur. Hürrem Hanım artık yaşlı kocasına hizmet etmekten kurtulmuştu, hürdü.

3. Kurban: Artık kocasına ihtiyacı kalmayan Hürrem Hanım arka odalarda mankurtlaştırdığı kocasına iğrenç hakaretler yapmaktadır. Alişan Bey'in de bu iğrenç hakaretler karşısında içi kararmıştır.

Yaş 45-50 Arası

Esrarengiz ölümlerini incelediğim kurbanların öldürülme yaş ortalamaları 45-50 civarıydı. Kayıp örgüt İSAÖ'de biz damatların da yaşı 45-50'ye doğru ilerliyordu. İSAÖ cinayet planlarını 45-50 yaş civarında biz damatlara uyguladılar, (kara listeye aldıklarını)

Hedefteki Kurbanlar

Ben Mehmet Oymak, Hayri Özbağ, Yıldıray Kızıl... Biz üç bacanak dünyanın en iyi, en doğal yöntemle işlenen cinayet planıyla karşı karşıyaydık. Artık bizler mankurtlaştırılmıştık. Kayıp Örgüt İSAÖ cinayet planlarını biz damatlara uygularken Yüce Allah ölüm ateşinin acısını kaynanam Hürrem'e tattırdı. Hürrem Hanım'ın gencecik kırk yaşlarında, yeni evli kızı Gülsen öldü. Zaten Gülsen hastalıklıydı. Sağlık sorunları vardı ama yine de gencecik ölmesine üzülmüştüm aslında. Yüce Allah kaynanama belki de uyarı yapıyordu ama kaynanam Hürrem sahte Müslüman'dı. Hürrem Hanım ve kardeşlerinin de sebebini anlayamadığım, çok gizli, sinsi bir erkek düşmanlığı vardı ama sebebini sırrını bilmiyordum, çözemiyordum.

Kayıp örgüt İSAÖ'nün arka odalarda bizlere yaptıkları asimilasyona yönelik sinsi ve iğrenç baskıları birden kesilmişti. Allah Allah dedim, beynim birden sakinleşmişti. Beynimdeki sinirler yatışmış, sakinleşmiştim, sanki korkunç bir depresyondan, komadan çıkmış gibiydim. Örgütün bizlere yaptıklarını görüyor, hissediyor ama asla isyan edemiyorduk. Çünkü biz damatlar sinsi sinsi beyinlerimiz yıkanmış, kayıp örgüt İSAÖ tarafından mankurtlaştırılmıştık. Kayıp Örgüt İSAÖ'nün matemleri bir yıl sürdü. Bir yıl sonra silah, bıçak gibi öldürücü alet kullanmadan sinsice, doğal yoldan cinayet planlarını üzerimizde acımasızca uyguladılar. Bu hain aile kadınlarının namaz kılarak göz boyamalarını, sahte Müslümanlıklarını asla içime sindiremiyordum.

Dinimizi kullanmalarını unutamıyorum. Üç kız kardeş İSAÖ'nün maskesini bir gün mutlaka düşüreceğim. Çünkü başka masum erkekler kayıp örgüt İSAÖ'nün kurbanları olmasınlar. Bu ailede korkunç sinsi bir erkek düşmanlığı var. K.Ö. İSAÖ kadınları sinsiler. Çünkü erkeklerin gücünü de biliyor, korkuyorlar, korkuyorlardı. Kurban Hayri Özbağ, tahmini yaşı (46) Kayıp örgüt İSAÖ kurbanı Hayri Özbağ bacanağımın anılarını yazarken rahmetlinin düğünü aklıma gelmişti. Çok hüzünlenmiştim. Anılar daha dün

gibi gözlerimin önünde canlandılar. Hayri ile baldızım Mürvet'in düğünlerini hatırladım, anılarım canlanmıştı. İçim acıyla burkulmuştu. Böyle mi olmalıydı... Üzüldüm, üzüldüm, üzüldüm...

Bu dünyada kayıp örgüt İSAÖ'nün hasta kadınlarının cinayet planlarının sırlarını bir tek ben biliyorum. Çünkü kayıp örgüt İSAÖ sinsi cinayet tuzaklarından Yüce Allah'ın yardımıyla tam ölmek üzereyken kıl payı doktor müdahalesiyle zar zor kurtulabildim. (Benim bölümümde deliller anlatılacak.)

Hayri Özbağ bacanağım Almanya'da çalışıyordu. Almanya'da yıllarca şoförlük yaparak ekmek parasını kazanmıştı. Hayri, memleketimiz Bursa'da 150 m^2 büyüklüğünde güzel bir daire satın almıştı. Bacanağım Hayri yaşlılığında karısı Mürvet'le rahat edebilmeleri için Almanya'da var gücüyle çalışırken, karısı Almanya'da yan gelip yatmıştır. Çünkü kaynanam Hürrem Hanım damatlarına, "Çalışmak erkek işi" derdi, "Hiç kadın çalışır mıymış, karısına bakamayan erkek evlenmesin" derdi. Kayıp örgüt İ.S.A.Ö kadınları kesinlikle çalışıp kocalarına destek olmazlar, çünkü ailede yetiştirilen kızlar hasta ruhlu, sinsi birer erkek düşmanı olarak yetiştirilmişlerdir. Bir de kadınlarımızı kaynanam Hürrem ve iki teyzeleri yönetiyordu. Halbuki Almanya gurbetinde binlerce gurbetçi Türk erkeklerinin birçoğunun hanımı olsun, çocukları olsun, yüz binlerce Almancı kadın canla başla çalışıp emekleriyle, alın terleriyle kocalarına yardımcı ve destek olmanın haklı gururunu yaşamaktadırlar, yaşıyorlar da.

Hayri Özbağ, ölen Latif Badem'in yazlık evini satın almış, evin tapusunu karısı Mürvet'in üzerine yapmıştı. Baldızım Mürvet düğünde takılan takılarını bozdurup evin borcuna yatırmış, evin yarı parasını Hayri ödemişti. Kayıp örgüt İSAÖ kadınları, evin baldızım Mürvet'in hakkı olduğunu söylüyordu. Baldızım Mürvet Hanım gurbette çok çile, acı çekmiş, bu yüzden ev baldızımın hakkıymış. Örgüt böylece evi baldızıma münasip gördü. Hayri Özbağ ailesi Almanya'dan Türkiye'ye kesin dönüş yaptıktan sonraki yıllarda,

tahminim (1990-95) yıllarıydı, Hayri evinin fayans ve dekoruna milyarlar harcadı, karısıyla daha rahat mutlu olmak için, KÖ İSAÖ'de Hayri'ye evi sattırma planları yapılıyordu. Kayıp Hayri'nin aklını çelmeye uğraşıyorlardı. Ortada çok garip bir durum vardı. Hayri evini restore ediyor, örgüt de evi sattırmaya uğraşıyordu. Bizler mankurtlaştırıldığımız için fikrimiz sorulmazdı. Ben, "Neden evin satılmasını istiyorsunuz, yazık günah değil mi?" desem de evin parası faiz getirecekmiş, denizdeki evde otururlarmış, erkeklerin aklı ermezmiş! Kayıp örgüt İSAÖ cinayet planlarını Bursa'da Hayri Özbağ, Balıkesir'de de ben Mehmet Oymak üzerinde uygulamaya başladılar. Örgütün ilk hedefi mallarımızdan faydalanmaktı, ondan sonra da Hayri ile ikimizi sinsi ve iğrenç hakaretlerle öldüreceklerdi.

Mankurtlaştırılan Hayri'nin Hazin Sonu

Hayri ve ben iki damat, örgütün malımızı mülkümüzü istemesi karşısında haklı olarak direniyor, direnmeye çalışıyorduk. Kayıp Örgüt İSAÖ kadınları da isteklerinden asla vazgeçmiyorlardı. Hayri ve beni günlerce, aylarca, yıllarca bitmek bilmeyen dır dır ve vıdı vıdılarıyla canımızdan bezdiriyorlardı. Örgüt kadınları mallarımı karımın üstüne yapmamı istiyorlardı.

İSAÖ kadınları Balıkesir'e evimize misafirliğe gelmişlerdi. Mallarımı karıma vermem için bana korkunç baskı uyguluyorlardı. Baldızım Güzin'e, "Neden mallarımı ablanın üstüne yapmamı istiyorsunuz, sebebini söyleyin," dediğimde baldızım Güzin -ki çok zeki, akıllı bir kadındır, cin gibi- bana akıl verir gibi şöyle dedi: "Enişte evine haciz gelirse malların kurtulur." Ben de baldızım Güzin'e; "Benim borcum yok ki haciz gelsin," dedim, baldızımın ağzının payını verdim. Örgütle aramızda amansız, gizli bir atışma vardı. Bizler mankurtlaştırıldığımız için çaresizce, ümitsizce direniyorduk. Hayri'ye -baskıları dayanamayıp karısı ve örgütün isteğiyle- 150 m^2'lik evini hiç yoktan sattırdılar. Çünkü örgüt Hayri'yi öldürünce, kardeşleri mirastan pay alamayacaklardı. Artık örgütün Hayri'den

beklentisi kalmamıştı. Satılan evin parasını baldızım Mürvet almıştı. Göz göre göre KÖ İSAÖ sanki yangından mal kaçırıyordu.

KÖ İSAÖ sinsi doğal cinayet planlarını Hayri ve benim üzerimde aynı anda uyguladılar. Ben Mehmet Oymak, Balıkesir'de gırtlak felci oldum, ölmek üzereyim. Hayri'nin de Bursa'da sinir sistemlerini mahvederek yatağa düşüren örgüt, onu hasta yatağında gizli ve sinsice yapılan iğrenç hakaretlerle, masum bir insanı iğrenç emelleri için öldürdüler.

old age? lmao

4. Kurban

Baldızım Mürvet kocasının bütün mallarını sinsice, örgütün yardımıyla eline geçirmişti. Kendisine yapılan iğrenç hakaretleri bacanağım karısına söylese de baldızım Mürvet sinsi sinsi, "Haklısın Hayri"' der, arkadan kardeşlerine de "İğrenç hakaretlere devam edin" derdi. Örgüt kısa sürede Hayri'yi de iğrenç hakaretlerle öldürdü. Dünyanın en güzel cinayet planı...

Not: Baldızım Mürvet hakaretleri görüyor, biliyor, haberi yokmuş gibi davranıyordu. Kocasına dost görünen bir kahpeydi, haindi. Artık Mürvet Hanım da hürdü, yaşlı kocasına hizmet etmeyecek, mutlu, gamsız bir hayatı olacaktı. Hayri'nin emekliliği ve deniz eviyle rahat, mutlu yaşayacaktı. Baldızım Mürvet bu dünyada malı kurtarmıştı. Rahat edecekti. Öte dünyada toprağın altında ne olur bilemem.

don't you see the pattern here?

5. Kurban Yıldıray Kızıltah, Öldürülme Yaşı (47)

Bacanağım Yıldıray ve baldızım Güzin birbirlerini severek evlenmişlerdi. Kaynanam Hürrem Hanım bu evliliği başından beri hiç ama hiç istememişti.

Baldızım Güzin, annesi Hürrem'e, "Ben Yıldıray'dan başkasıyla asla evlenmem, beni kaymakam, vali bile istese Yıldıray'dan başkasıyla asla evlenmem" diyerek annesi Hürrem Hanımı bu evliliğe evet demeye mecbur bırakmıştı, ardından evlenmişlerdi.

Kaynanam Hürrem'in birinci damadı ben, ikinci damadı da Yıldıray'dı. Genç evlilerin bir çocukları olmuştu, adı Seyit. Bacanağım Yıldıray'ın işi emlak, arsa alım satım işleriydi, ancak istikrarlı değildi.

Daha doğrusu Yıldıray işine sahip çıkamıyordu, iş düzeni inişli çıkışlıydı. Yıldıray işlerinde fazla başarılı olamıyordu ama yine de yuvası için çabalıyordu. İşlerinde başarılı olamayan Yıldıray'ı kaynanam zaten hiç sevmezdi. Bazen Yıldıray'ın işlerinin bozukluğunda kaynanam damadına her zaman ilenir, ömür boyu lanetler yağdırırdı. Evde Yıldıray'ın ismi bile geçse ağzından köpükler saçarak, "Kızımı mahvetti," diye ilenirdi. Kaynanam Hürrem'in işi gücü, damatlar kızlarına bol para versinler, denizde damatların evi olsun, lüks hayat yaşasınlar. Damatların işi bozulduğu zaman Hürrem Hanım hemen şu adi kelimeyi kullanırdı: "Pezevenk kızıma iyi bakamıyor, kızıma yazık oluyor," derdi.

Hürrem Hanım birbirlerini severek evlenen Yıldıray ile Güzin'in

yuvalarını yıkmak için ömür boyu uğraştı, uğraştı, uğraştı.

Kaynanam Hürrem, damadı Yıldıray'ı hiç sevmiyor, hatta nefret ediyordu. Kızı Güzin'in Yıldıray'dan çok daha iyi bir kocası olmasını istiyordu. Kızı Güzin'ini gözü yaşlı, mahzun bir kraliçe gibi görüyor, evde Yıldıray'ın lafı bile geçse deliye dönüyordu.

Hürrem Hanım ile damadı Yıldıray'ın aralarındaki kavga yıllarca sürdü. Kaynanam da boş durmuyordu. Tahminen 1985 yılları gibiydi. Kaynanam, kızı Güzin'i Yıldıray'dan mahkeme kararıyla tam boşatacakken, mahkemeden bir gün önce sevdiği kocasından ayrılacak olan ve bu yüzden üzülen kızı Güzin'i üzülmesin diye çarşıya gezmeye götürür. Çarşıdan eve dönüş yolunda Yıldıray, karısı Güzin'i annesinin elinden alarak taksiyle kaçırır. Damadı Yıldıray'ı hiç sevemeyen, erkek düşmanı sinsi kaynanam çılgına dönmüştü. Damadı Yıldıray, kaynanamın gardını düşürmüştü. Sevenleri ayıramayan kaynanamı bir başka acı sürpriz bekliyordu. Kaynanasıyla yaptığı kavgalardan galip ayrılan Yıldıray çok mutluydu. Kaynanası Hürrem Hanım'ı mağlup etmenin keyfini çıkarıyordu. Güzin ikinci çocuğuna hamile kalmıştı. Baldızım Güzin'in doğumda ikiz bebekleri olmuştu bir kız, bir oğlan, artık genç çiftin üç çocukları olmuştu.

Bebeklerin ikiz olmasıyla Hürrem Hanım mosmor olmuştu, çılgına dönse de belli etmemeye çalışıyor, dişlerini sinsi sinsi sıkıyor, ağzını bıçak açmıyordu. Kaynanam Hürrem Hanım'dan korkulurdu, Damadı Yıldıray'dan kızını boşatamadı diye intikamını mutlaka alacaktı (Kayıp Örgüt İSAÖ ve karımın bana uyguladıkları cinayet planı benim bölümümde anlatılacak). Balıkesir'de KÖ İSAÖ ölüm tuzağından kurtulup evden kaçmıştım (1988-2000). O yıllarda Bursa'da Yıldıray'la buluşup konuşurduk. Kayıp Örgüt İSAÖ'nün Yıldıray'ın beynini iyice yıkamış olduğunu görüyordum.

Yıldıray tamamen mankurtlaştırılmıştı, uyarılarımı anlayacak durumda değildi, çok üzülmüştüm. Yıldıray benim başıma gelenleri görüyor, ama olayları sağlıklı düşünemiyordu. Ne zaman Yıldıray'ı KÖ İSAÖ hakkında uyarmak istesem o bana, "Mehmet

why were they seperated?

sen karınla barışmazsan, ben seni yolda bile görsem öylesine selam veririm," demişti. Kısaca beni artık saymayacaktı. Baktım Yıldıray'ı uyaramadım.

Ben de çok hastayım, çaresizim, Yıldıray mankurtlaştırılmıştı. Allah Yıldıray'ın yardımcısı olsun, dedim içimden kendi kendime. Çünkü elimden başka bir şey gelmiyordu. Çok hasta ve perişandım, evden kaçmıştım ve yapayalnızdım. Yıldıray'la konuşurken bana devamlı kaynanasını hiç sevmediğini söylerdi. Yıldıray aslında bu sözleriyle kayınpederim Alişan gibi bana gizli bir mesaj veriyordu. Kaynanam Hürrem Hanım'ın Yıldıray evinde hasta yatarken sinsi sinsi iğrenç hakaretler yaptığını yıllar sonra iyileşince anlamıştım. Yıldıray'ın olaylarını ben de sağlıklı değerlendirip ona yardımcı olamıyordum. Çünkü örgüt beni az daha öldürüyordu. Ölümden kıl payı kurtulmuştum.

KÖ İSAÖ'nün Kökleri

Ben Yıldıray'la konuşurken tesadüfen bana Hürrem Hanım'ın aile büyüklerinin kimler olduğunu anlattığında, kötülüklerin nereden geldiğini, kötülüklerin kaynağını bulmuştum. Yıldıray'ın anlattıkları: Kaynanam Hürrem Hanım'ın babasının adı Şerif Sabri imiş, bu şahıs Osmanlı döneminde Bursa'da büyücülük mesleğinde çok meşhurmuş. O tarihlerde sarayda padişahın çok sevdiği cariyesinin mücevher kutusu kaybolmuş. Cariyesinin üzülmesine dayanamayan padişah, adamlarına: "Bana mutlaka cariyemin kayıp mücevher kutusunu bulacaksınız" demiş. Padişahın adamları da: "Bunu ancak Bursa'daki büyücü Şerif Sabri bulur" demişler. Padişah hemen şerif Sabri'yi sarayına getirmiş. Büyücü Şerif Sabri, Padişah'a: "Kayıp mücevher kutusu bulunacak merak etmeyin. Mücevher kutusunu çalan mücevherleri yerine getirip koyacak" demiş ki o gece mücevher kutusu yerine gelmiş.

Cariyesinin mücevherlerinin bulunmasına çok sevinen Padişah, Şerif Sabri'ye şöyle demiş: "Bursa'ya döndüğünde bütün gün ko-

yunlarını otlat, koyunların yayılıp otladığı araziyi işaretle, o arazi senin olsun." Bursa'da koyunlarını otlatıp işaretleyerek sahip olduğu teleferik civarındaki arazi büyücü Şerif Sabri'nin olur. Kaynanam Hürrem, Teleferik bölgesindeki babasından miras kalan arazileri sattıklarını, o bölgeye üç mahalle kurulduğunu söylerdi, ama o arazileri Şerif Sabri'nin nasıl kazandığını sır olarak saklar, asla bahsetmezdi.

Ben de kaynanama akıl edip sormazdım, zaten bahsetmezlerdi. Bu aile, geçmişinde muazzam derecede haram kazançla beslenmiş, şeytanlaşmıştı. Bana bacanağım Yıldıray Kızıl, tesadüfen büyücülükten kazandığı büyük paraları anlattığında bu ailenin neden bu kadar vefasız, hain, ikiyüzlü olmalarını, insanları etkilemeye çalışıp içyüzünü kolayca okumalarını, gizli ve esrarengiz soğukluklarını şimdi daha kolay anlıyor, olayları muhakeme edebiliyordum. Aileyi çok geç de olsa anlamış, tanımıştım. Kaynanam Hürrem babasının mallarının çokluğundan bahsedip, Şerif Sabri çocuklarına, "Benim mallarım sizlere miras kalınca şayet bu toprakları, araziyi satmazsanız sizin yedi sülalenize yeter," dermiş, kaynanam böyle söylerdi. Kayıp Örgüt JSAÖ'nün mensupları, aile geçmişinde haram kazançla beslenmişlerdi. Bu aileden gerçekten korkulurdu. Artık Yıldıray'ın da yaşı İSAÖ'nün erkeklerini öldürdüğü (45-50) yaş civarına yaklaşıyordu. Yıldıray babasından kalan mirası değerlendirememişti, çok fakirdi, kirada oturuyordu. Yıldıray'ın karısı Güzin genç kızken kuaförlük yapmış, sigortalı işçi olarak çalışmıştı.

Mankurtlaştırılan Yıldıray'ın Hazin Sonu

Yıldıray karısının sigorta primlerini dışarıdan toplu ödeyerek, karısı Güzin'in emekli olmasını sağlamıştı. Yıldıray, karısı emekli olunca ekonomik yönden daha rahat ve huzurlu bir hayat yaşayacağını bana özenle anlatırdı. Mutlu olacağını sanıyordu. Kayıp Örgüt İS AÖ'nün artık Yıldıray'dan hiçbir beklentisi kalmamıştı.

Kaynanam Hürrem'in damadı Yıldıray'dan intikamını alma günleri gelmişti. Yıldıray artık kaynanamın ve örgütün elindeki çok kolay bir avdı. Yıldıray çalışamıyor, karısı Güzin işe gidiyordu. Yıldıray'ın evinde hastalanıp yatması Hürrem Hanım için nefis fırsattı. Yıldıray kaynanamı, kaynanam da Yıldıray'ı hiç ama hiç sevmezlerdi. Kaynanam bütün damatlarını sever görünüp kullanırdı. Damatlarını hiç sevmezdi. Hürrem Hanım ömrü boyunca evlerimizde sinsi sinsi kızlarını yönetirdi. Biz damatlar da felaketimizi asla göremiyorduk. Tamamen mankurtlaştırılmıştık. Yıldıray artık kaynamamın hedefindeki avıydı. Kaynanam Hürrem Hanım çok kısa sürede Yıldıray'ı iğrenç ve sinsi hakaretlerle öldürdü. Yıldıray öldürüldüğünde tahminen yaşı (47) idi. Yıldıray'ı kesinlikle uyaramazdım, çünkü bacanağım tamamen mankurtlaştırılmıştı.

5. Kurban
Yıllarca Yıldıray'la didişen kaynanam intikam alacağı günü korkunç nefret planlarıyla beklemişti. Kaynanam intikam günleri gelince, mankurtlaştırdığı Yıldıray'ı da arka odalarda sinsi iğrenç hakaretlerle ölümüne sebep olarak intikamını almıştır. Ölünün başında bile kaynanam kuduz gibi ulumuştur. Dünyanın en güzel cinayet planı.

Yıldıray sinsi ve iğrenç hakaretlerden dolayı öldüğü gün kaynanam iğrenç hıncını alamamış, damadının ölüsünün başında bile inanılmaz hakaret dolu laflar etmişti. (Artık kaynanama hanım diyemiyorum) Yıldıray'ın ölen ağabeyi Hasan, ölmeden önce bana anlattı, çok üzülmüştüm ve Kayıp Örgüt İSAÖ hakkında, "Onlar insan olamazlar, asla insan değiller," diyerek yaka silkmişti. Söylenenlerin hepsi çok doğruydu, Kayıp Örgüt İSAÖ üyeleri insan olamazlardı. Sonunda kaynanam Hürrem, Yıldıray'a yapacağını yapmıştı, iğrenç intikamını geç de olsa almıştı.

Kayıp Örgüt İSAÖ'de Erkek Düşmanlığının Doğuşu

Kaynanamlar üç kız kardeştiler, babaları Osmanlı döneminin meşhur büyücü Şerif Sabri'si olarak anılırmış. Büyücü baba, büyücülükteki nam ve şöhretiyle hatırı sayılır para, mal mülk edinmiş. Büyücü ailenin mutlu günleri sürerken büyücünün ilk karısı olan kaynanamın annesi ölür. Büyücü baba ikinci defa evlenir, fakat büyücünün ilk karısından olan üç kız kardeş üvey annelerini kabullenmezler, hiç geçinemezler. Büyücü baba ikinci karısıyla çok iyi geçindiği için üç kız kardeş büyücü babalarına düşman olup onu da hiç sevmezler. Hatta babaları ölünce miras kalan büyük servetin önemli bir bölümünden üvey anne de pay alınca üç kız kardeşte inanılmaz korkunç bir erkek düşmanlığı başlar. Bir de büyücü babadan öğrendikleri şeytani fikirlerle üç kız kardeş korkunç şeytanlaşıp kamuflaj olabilecek doğal yöntemlerle cinayet işleyebilecek konuma gelmişlerdir. Üç kız kardeş olağanüstü, şeytanca, inanılmaz cinayet planlarını geliştirerek kocalarına uygulamışlardır. Bu üç kız kardeş yüreklerinde yaşattıkları sinsi erkek düşmanlığı kinleriyle, kocalarına üç değişik doğal cinayet planı uygulamışlardır. Üç kız kardeşin kocaları da sinsi ve iğrenç cinayet planları karşısında hayata tutunamayıp ölmüşlerdir. Kurbanların yaş ortalaması 45-50 yaş civarıdır. Büyücünün kızları ve torunlarıyla baş etmek, doğruları göstermek adeta imkansızdır. Yüce Allah'ım kimseyi KÖ İSAÖ'nün

wtf ne alaka

ocağına düşürmesin. KÖ İSAÖ kadınları kesinlikle yaşlanan kocalarına bakmıyorlar.

Bu ruh hastası üç kız kardeşin kocalarına yaptıklarıyla kayıp örgüt İSAÖ doğmuş ve şekillenmiştir. Biz damatlara da iğrenç cinayet planlarını uyguladılar. Dünyaca meşhur cinayet romanları yazarı Agatha Christie romanlarında bile böyle kusursuz işlemiş cinayet planlarını zannederim göremezsiniz. Çünkü dünyada bu cinayetleri ancak bu tuzağa düşüp de mucize eseri kurtulabilen bir kurban bile çok zor ortaya çıkarabilir.

Kayıp Örgüt İSAÖ'nün diğer bir sırrı: Dünyada milyarlarca insan gece evinde yatmadan önce evlerinin kapılarını kilitler ama insanın düşmanı evinde, yatağında, koynundaysa evdeki çocuklara da gizlice baba düşmanlığı aşılandıysa iğrenç cinayet tuzağından babanın canını kurtarması adeta imkansızdır, mucizedir.

Çünkü leş yiyen akbabalar gibi, kayıp örgüt İSAÖ kadınları kurbanlarının üzerine kabus gibi çökerler, akabinde babayı öldürürler.

Kocalarını 45-50 yaş civarı öldürebilen kayıp örgüt İSAÖ kadınları, kocalarından kalan emeklilik ve mal avantajlarıyla rahat etmektedirler. Hem de yaşlı kocalarına hizmet etmekten kurtulmuş oluyorlar. Kayıp örgüt İSAÖ'ne karşı susmayın, sustukça sıra sizin çocuklarınıza, torunlarınıza gelebilir?

Kayıp Örgüt İSAÖ'nün son kurbanı ben Mehmet Oymak'a uygulanan iğrenç cinayet planı... Bu cinayetlerin detaylarını, sırlarını ancak bu tuzağa düşüp de ölümden mucize eseri kurtulabilen bir kurban bilebilir. Kayıp Örgüt İSAÖ'nün cinayetlerindeki sır dolu ölümler, delilleriyle çok zor ispat edilebilir.

Tahmini 95-96 yıllarıydı. Karım evimizde koç kesip hayır yaptı. Aslında karımın Satanist ailesi toplanıp sinsice satanist ayini yapıp ben Mehmet Oymak (48), Hayri (46) ve Yıldıray'ı (47) nasıl öldüreceklerinin ince, hassas planlarını yaptılar.

Satanistlerin ayininden bir ay sonra Bursa'dan Balıkesir'e ablam misafir geldi. Akşam işimden eve gelirken dört kilo süt almıştım. Karım mutfakta iki bardağa süt koymuş, ben de sütleri alıp ablamla iterken karım gelip sütleri elimizden almıştı. Karım bütün uyarılarıma rağmen elimizden sütleri almıştı. Karıma korkunç kinlenmiştim. Ablam Bursa'ya gidince karımdan hesap soracaktım.

Ablam Bursa'ya döndükten sonra karımı yanıma çağırdığımda, o dayak yememek için feryat figan. "Ölüyorum, yetişin!" diye bağırmaya başladı. Karımı dövememiştim. Karım böylece çocuklarıma da baba düşmanlığı aşılıyordu. Bu kadınla asla yaşanmazdı. Karım hasta ruhlu, korkunç erkek düşmanı yetiştirilmişti.

Son Kurban Mankurtlaştırılan Mehmet Oymak'ın Hazin Sonu Devam Ediyor

1997 yılının Kurban Bayramıydı. Balıkesir'den Bursa'ya Kaynanam Hürrem'in evine bayramlaşmaya karım Sevgi ve kızım Rüya ile birlikte gitmiştik. Oğlum Balıkesir'de kalmıştı. Karım Sevgi oğlumuzu bilinçli, planlı Balıkesir'de bırakırdı. Bayramda kaynanamın evinde, misafir odasında oturuyorduk. Kaynanam birdenbire bana şu iğrenç sözleri söyledi: "Kızım Sevgi, sen bu adamın neden kahrını çekiyorsun? Ver boşanma mahkemesine, mahkemede ayakkabını ters çevir, sen bu adamı boşa!" Karım hiçbir şey duymamış, olmamış numarası yaparak odadan çıkmıştı. Şok olmuştum, dünyam yıkılmıştı. Üzerimde oynanan iğrenç oyunu görüyordum. Karımın sinsice ailesiyle işbirliği içinde olduğunu anlamış, yıkılmıştım. Kaynanam Hürrem'in evinde, misafir odasında şok içinde, çaresizdim. Ben çocuklarımın ekmek parasını nasıl kazanacağımı düşünürken, bu aile beni iğrenç planıyla kahrediyor. Ama inşallah ben yine güçleneceğim ve bu iğrenç sülaleyi inşallah yalvartacağım. Allah'ım bana inşallah o günleri gösterecek, intikamımı alacaktım. Karımın yakamdan düşmesi için içimden Allah'a dua etmiştim, çok çaresizdim. Kurban Bayramında kayıp örgüt lideri kaynanam Hürrem beni iğrenç hakaretleriyle şok etmiş; beni benden, hayattan soğutmuşlardı. Örgütle aramda sinsi bir soğuk savaş başlamıştı. Ben Mehmet Oymak bu savaşta mağlup durumdaydım. Tedbir alamıyordum, çünkü mankurtlaştırılmıştım. Bayramın son günü karımın teyzesi Tülay bizi o akşam yemeğine davet etmişti. Günlerden pazardı. O gün gündüz Bursaspor-Şekerspor birinci lig maçı vardı. Bursaspor taraftarıydım. O gün maça gitmiştim. Hava çok sıcaktı. Güneşin yakışı, bir de kaynanamın iğrenç hakaretleriyle sinir sistemim bozulduğu için hayatımda ilk defa Bursaspor-Şekerspor maçının devre arasına doğru şoka girmiş, bayılmıştım. Çevremde söylenenleri duyuyor, anlıyor ama cevaplayamıyordum. Yarı baygındım. Maçta polisler bana yardım ettiler. Ayran içirdiler, yarı baygın yatarken bazı seyircilerin bana sarhoşa bakın dediklerini duyuyor ama cevap veremiyordum. Polisler beni hastaneye kaldırmak istediler ben iyileşirim, dedim baktım ki iyileşemiyorum, "Beni hastaneye kaldırın," dedim.

Yıl 1997, Bayram günü

Kaynanamın arka odalarda yaptığı iğrenç hakaretleri çözemiyor, anlayamıyor, içinden çıkamıyordum. Hafta sonu Bursa'da Bursaspor-Şekerspor maçına gittim, maçta üzüntüden şoka girdim, bayıldım. Polisler beni hastaneye kaldırarak ölümden döndürdüler.

Dünyanın en müthiş cinayet planından kurtulmuştum. Başıma gelenleri bütün stadyum görmüştü.

Polisler beni stadyumdaki atletlerin koşu yolundan geçirip ambulansla hastaneye kaldırdılar. Bursa Devlet Hastanesinde acil bölümde serum vererek iyileştirdiler. Kayıp Örgüt İSAÖ'nün erkeklerini sinsi, iğrenç hakaretlerle ne hale getirdiklerini stadyumdaki Bursalılar, tuzağa düştüğümü bilmeden görmüşlerdi (Yıl 1997).

Hastaneden iyileşip çıktığımda akşam olmak üzereydi. Cebimde sadece dolmuşa binecek kadar param kalmıştı. Hastane önünden hemen dolmuş taksiye binerek Heykel önüne geldim. Heykel'den Tülay Hanım'ın evi çok yakındı, yemeğe davetliydik. Tülay Badem Hanım'ın evinde maçta başına gelen bayılma olayını anlattığımda,

aile sanki bir şey olmamış gibi yorumsuz sinsi sinsi beni dinledi. Aile kadınlarının hareketleri bana karşı çok soğuk ve garipti. Aile kadınları hiç üzülmüyordu. Üzüldük demediler. Sanki ben artık aile içinde herhangi fazlalık, yabancı biri gibiydim. Kendi kendime soruyordum. Neden sevgimin karşılığı yoktu?

Bayram sonu Bursa'dan karım, kızım ve ben Balıkesir'e dönmüştük.

Karım Sevgi'nin hareketleri bana karşı çok soğuktu, ben evimizde fazlalık muamelesi görüyordum. Akşamları işten evimize geldiğimde o evde içgüveysi gibiydim. Karım Atatürk'ün kadınlarımıza verdiği kadın hakları, "yeminli yazıyorum" kanunların da verdiği yetkilerle bana etmediğini bırakmıyordu. Evimde çocuklarımı da bana düşman olarak örgütlemişti. Önüme yemeğimi koyarken beni sevmediğini ima eder gibi soğuktu. Sanki bir mahkumun önüne koyar gibi asık suratla yemeğimi önüme koyardı. Hareketleriyle, "Senden bıktım, artık öl" der gibiydi. Artık ben de karım ve ailesinin şirretliklerinden bıktığım, tiksindiğim için hiç ses çıkarmaz, içimden,

"Lanet olsun! Oğlumu, kızımı evlendirince ben bu evden kaçarım" diyordum. Çaresizlik içinde, pazar günleri evimde çok iyi dinlenip kendimi yoğun iş temposuna ayak uydurmak için düzenli enerji toplamam gerekiyordu. Karım da örgütten aldığı iğrenç kötülük planlarını üzerimde uyguluyordu. Pazar günleri ben evimizde divanın üzerinde yatıp dinlenirken karım hemen sinsice elektrik süpürgesini alıp evin temizliğine başlardı. Karıma ne kadar ev temizliğini hafta arası yap desem de o sinsi inadından asla vazgeçmezdi. Kaynanam Hürrem kadının dövülmeyeceğini söyleyerek yıllarca beynimizi yıkamıştı. Bizler birer mankurttuk. Karıma, "Temizliği pazar günleri inadına yapıyorsun, Allah senin belanı versin!" desem de karım laftan anlamazdı. Ben de karımı kızdırmak, hem de dinlenmek için gezmeye giderdim. Gezerek, yeşillik yerlerde oturarak dinlenirdim. Artık oğlum ve kızım ge-

linlik çağına gelmişlerdi. Bunu fırsat bilen karım Sevgi, artık yatak odamıza gelmiyordu. Ben de karımı sessizce çağırıyordum ama çocuklarımızın odasında yatıyordu. Ben de artık çocuklarımızın aklı eriyor diye karıma evimizin huzuru için terbiyesizlik yapmıyordum, yapamazdım. Sonunda korkunç kinlenmiştim. Karıma artık ilgi, sevgi hissetmiyor sadece kin güdüyordum. Karım kocasının gururuyla oynamasının bedelini ödeyecekti. Karımı artık yatak odamıza bırakın çağırmayı, tenezzül bile etmiyordum. Bir gece karım yatak odamıza geldi, belli ki canı sevişmek istiyordu. Ben de sevişmek istiyordum ama bir gururum vardı. Huzursuz, yorgundum, karımdan da tiksiniyordum.

Karımı o gece yatak odamızdan kovmama rağmen arsız arsız, pişkince, "Ne münasebet kocam değil misin?" diyerek yatağıma girmişti, ben de sekse açtım. O gece istemeyerek, nefret ederek karımla seviştim. Karımın o geceden sonra odama gelmemesi için yatarken yatak odasının kapısını hep kilitledim. Çünkü insanın karısı, kocası istediği zamanda, mazereti yoksa kocasını sevdiğini ispat etmeliydi. Benim böyle bir kadınla evliliğimi sürdürmem mümkün değildi.

Ben bu evliliğe sadece ve sadece çocuklarımın mürüvveti, mutluluğu için katlanıyordum.

Not: Birinci boşanma mahkemesinde karımın yatak odamıza gelmediğini hakime söyledim, çünkü karım oğlumuzu şahit yazdırmıştı. Hakim oğlumuza soracaktı. Hakim, oğlum Mete'ye sordu: "Anneniz nerede yatıyor?" oğlum da, "Annem bizim odamızda yatıyor, babamın yanında yatmıyor," dedi.

Mahkemede o an oğlum hakime yalan söyleyecek diye çok korkmuştum. Çünkü karım çocuklarıma yalancı şahitlik yaptırıp, yalan ifadeler için mahkemede yemin ettiriyordu. Karım bir de evde namaz kılıyordu, sahte Müslüman'dı. Satanistti. Kayıp örgüt İ.S.A.Ö. üyesi karım, benim kahrolup ölmem için canımdan çok sevdiğim oğlumu sinsice, planlı hastalandırıyormuş. Ben dünyada bu kadar

sinsi ve iğrenç tuzak duymadım, görmedim! Duyan, gören var mı? Kayıp örgüt İ.S.A.Ö. kadınları insan olamazlar.

Çaresizim, Moralsizim, Çok Hastayım

Evimizde hiç ama hiç huzurum yoktu. Karımın sinsi planlarla bir şeyler çevirdiğini seziyordum ama ortada somut delil yoktu. Çaresizdim, başıma bir şeyler geleceğini sezgilerimle hissediyor ama ne yapacağımı, kendimi nasıl savunacağımı bilemiyordum. Karım ve ailesinden çok ama çok korkuyordum. Balıkesir'de akşamları yorgun argın işten eve geldiğimde karım her zamanki robot haliyle bana yemek verirken, sanki benim lüzumsuz, değersiz biri olduğumu hareketleriyle de hissettirmek için rolünü çok güzel oynardı. Artık karım Sevgi'nin şirret pislikleriyle bu evliliği yürütmeye çalışıyordum. Benim sabrım gerçekten delilikti, mankurtluktu.

Karım Sevgi annesinin sözünden çıkmazdı. Kişiliksiz bir kadındı. Kendi yuvasını annesinin talimatlarıyla sinsice yürütüyordu. Beni dinler görünüp dinlemezdi. Karım ve ailesi beni canımdan bezdirmişler, anamdan emdiğim sütü burnumdan getirmişlerdi. Karım Sevgi'ye artık katlanamıyordum.

Karım Sevgi'ye "Sana bir daire vereyim de benden boşan, yakamı bırak," dediğimde o, "Bizim ailede boşanma yok," diyerek kestirip attı.

Belli ki Kayıp Örgüt İSAÖ ve karımın bütün mallarımda gözleri vardı. Kendi kendime şu acı sözleri söyledim: "AÇ İNSANLARI DOYURABİLİRSİN, AMA AÇGÖZLÜ İNSANLARI ASLA, KESİNLİKLE ASLA DOYURAMAZSIN." Artık sonumu Allah'ıma bıraktım, beni bu insanlardan kurtarsın diye, "Allahım yardım et!" diye her zaman dua ediyordum.

Karımın ailesini incelediğimde hiç anlayamıyordum, bu ailede neden hiç yaşlı erkek yok diye kendi kendime soruyordum.

Beni nasıl öldürecekler diye de merak ediyordum. Çünkü karım boşanmıyordu, ben de inat etmiştim. Bu ailenin kadınlarının

kocalarını nasıl öldürdüklerini, cinayetlerdeki sırlarını öğrenmek istiyordum. Belki de öğrenirken ben de sinsice öldürülmüş olacaktım. Sır bir ölüm kurbanı olabilirdim. Kayıp örgüt İSAÖ'nün cinayetlerindeki sırlarını, planlarını öğrenebilirsem örgüt kadınlarının başka masum erkekleri öldürmelerini de önleyebilirdim. "Susma! Sustukça sıra senin de oğluna, torununa gelebilir. Susma!" diyerek kendi kendime mırıldanıp kahroluyordum.

Benim bildiğim ailelerde çocuklar büyüyünce anneye babaya yardım ederler, anne ve babanın yükünü azaltırlar. Kayıp örgüt İSAÖ kadınları o kadar iğrenç ve ikiyüzlüler ki ömür boyu evde yan gelip yatarlar. Baba 45-50 yaş civarındayken çocukları şu iğrenç sözlerle tahrik ederek ailemizde bölücülük yaptılar: "Bütün mallar babanızın üzerinde, annenizin dikili bir ağacı yok. Babanız annenizi ve sizleri hiç sevmiyor." Böylece çocuklarımın sinsice beyinlerini yıkamışlar.

Evdeki babayı hain, dolandırıcı, psikopat, hırsız bir babadır diye çocuklara tanıtırlar. Çocuklar artık baba düşmanıdırlar. "Babanız hain, paracı, ikiyüzlü, sözüne güvenilmeyecek, dengesiz bir deli, sapık," diyerek çocuklarımın beynini yıkamışlardır. Artık ben gerçekten mahvolmuş, bitmiştim. Yaşamımın anlamı yoktu. Çocuklarımdan ayrı asla yaşayamazdım. Artık ben bir avare gibiydim. KÖ İSAÖ beni yaşarken öldürmüştü.

Karım Sevgi'nin çok garip bir hareketi dikkatimi çekmişti. Televizyonlar kadın haklarından bahsederken, kadınlar boşanırsa kocalarının mallarına ortak olacak diye haberler çıktığında, karımın gözleri parlardı, karımın bu hareketlerine bir anlam veremezdim (1997 yıllarıydı).

Karımın aklından ne şeytanlıklar geçiyordu kim bilir. Karım Sevgi'nin mutluluğunu görüyor, nedenini de sormuyordum. 1998 yılının Kurban Bayramıydı. Karım Sevgi'yle Bursa'ya gitmek istemiyordum. İçimde 1997'den kalma garip bir huzursuzluk ürperti vardı.

Son Tuzak

Karıma o bayram Bursa'ya gitmek istemediğimi defalarca söylememe rağmen, devamlı ısrar ediyordu. Karımın ısrarlarını bir türlü anlayamıyordum. Gitmek istemesem de karımın beni Bursa'ya gitmeye zorlaması çok garibime gitmişti, istemeyerek de olsa kabul ettim.

Bursa'da Kurban Bayramı'nda kaynanam Hürrem'in evindeyiz. Ben, karım Sevgi ve kızım Rüya (karım oğlumuzu planlı Balıkesir'de bırakmıştı). Bayramın birinci günü ablamın evindeydik. Hoca Hasan Mahallesi'ndeki kırmızı kahveler yanındaki evde.

Karım da annesinin evindeydi. Bayramın ikinci günü akşamı, kaynanamın evine bayramlaşmaya gitmiştim. Kayınçolarım Turgay, Recai, bacanağım Mehmet Ali balkonda oturmuşlar, bayram günü içki içiyorlardı. Tövbe tövbe, dedim içimden. Odada da kadınlar oturmuşlar, bayramlaşıp sohbet ediyorlardı.

Kayınçolarımın bayram günü içki içmelerini anlayamıyordum. Neden bayram günü içiyorlar, diyerek aptal aptal düşünürken, ben de balkonda kayınçolarımın yanında oturuyordum. Aileyle aramda çok garip bir soğukluk vardı. Bana da içki ikram ettiler; ortama uymak, ortamı germemek için istemeyerek de olsa iki kadeh rakı içmiştim.

Emekli A.S. Turgay'ın yanındaki kardeşi Recai, enişteleri ben Mehmet Oymak'a iğrenç sinsi hakaretlere başlamıştı. Emekli A.S. Turgay da bu sinsi hakaretleri bir şey olmuyormuş gibi beni tartarak izliyordu. Kayınçom Recai'ye: "Balıkesir'de ev yaptım, buyurun gelin" dediğimde, Recai sinsi sinsi; "Ben Balıkesir'e geleyim de bana karı bul," diyerek hakaret ediyordu. Abisi Turgay da bizi sinsice izliyordu. Recai'ye saldırsam beni balkondan baş aşağı atıp öldüreceklerini altıncı hissimle aklımdan geçirdim. Beni kaza süsüyle öldüreceklerdi. Yalnız mutfaktaki bıçaklar o an aklıma gelmemişti, yemin ediyorum aklıma gelseydi Recai'yi kesin öldürürdüm. Kayınçolarım bana iğrenç bir tuzak kurmuşlardı. Beni yalnız başıma

daracık balkonda içki içirip tahrik etmeleri gerçekten mükemmel bir cinayet planıydı. Böyle mükemmel bir cinayet planını bu dünyada büyücü torunları ve çok psikopat şeytan insanlar ancak yapabilirler. Baktım balkonda bir şey yapamayacağım. Pisi pisine öldürülecektim.

"Bırak Mehmet, seni pezevenk yapan iki kuruşluk kayınçoların var, sen bu pislik evden kaç uzaklaş, bırak namusuna sahip çıktığım iki kuruşluk bu iğrenç insanlar şimdi erkek olsunlar, var sen bu pislik evden kaç!" diye kendimi uyararak kaynanam Hürrem'in evinden çıkarken, Emekli A.S. Turgay tuzaktan kurtulduğumu görünce arkamdan on yaş civarında bir çocuk göndermiş. Çocuk bana: "Turgay abi senden özür diliyor," dedi. Kayınçomun özrü bile tiksinti veriyordu. Hemen kaynanamın evinden beynim perişan olarak uzaklaştım. Allah'ım neden mutfaktaki bıçaklar aklıma gelmemişti diyerek sonradan hep kendi kendime sordum. O gece şuurumu kaybetmiştim. Karım beni sinsice Bursa'ya getirmiş, kardeşleriyle sinsi iğrenç cinayet planlarını uygulamışlardı. O gece hayattan, kendimden soğumuştum, ölmek istiyordum. O gece, Bursa Kültür Park'ta bir ağacın altında gece ayazında yattım. Ablamın evine gitmedim, o gece hep ölmek istiyordum ama ölmemiştim. Gecenin ayazından bütün vücudum üşümüş, kişiliksiz, perişandım. Bayram bitiminde karımı kızımı alıp Balıkesir'e götürmek istemiyordum ama masum kızıma kıyamadım, gelinlik çağlardaydı, kızım benim her şeyimdi.

Biricik kızımın boynu bükülmesin diye uğradığım iğrenç hakaretlere rağmen pislik karımı ve masum kızımı yanıma alarak Balıkesir'e döndüm. Kayıp örgüt İSAÖ'nün iğrenç ölümcül hakaretleriyle içimdeki o pislik karanlığı içimden atamıyordum. Normal iş hayatıma dönmek, karım ve çocuklarıma ekmek parası kazanmak için bir hafta içimdeki iğrenç karanlıkla korkunç mücadele ettim, normale dönemiyordum. İki kuruşluk iğrenç kayınçolarımın tuzağına düşmüştüm. Evimde ölmemi isteyen karım, beyinleri yıkanmış iki çocuğum vardı. Ve de mankurttum. Evimde çok sevdiğim bu üçlüden hiç sevgi saygı görmüyordum. Ben de etten kemikten yapılmış bir insandım, vücudum kayıp örgüt İ.S.A.Ö. ve karımın sinsi, iğrenç baskılarına daha fazla dayanamadı.

Bursa'da kaynanam Hürrem'in evinde örgütün iğrenç hakaretlerinden bir hafta sonra Balıkesir'de evimde gırtlak felciyle bütün vücudum felç olmuştu. Artık yürüyemiyor, su içemiyor, yutkunamıyordum. Vücudumla başımın irtibatı kesilmişti. Tedavi olmazsam kısa sürede ölecektim, hissediyor, anlıyordum. Evimde bana telefon gelmişti, zorlukla telefona gidip konuştum. Konuşmam bitince yatağıma gidip yatamadım, olduğum yere acılar içinde yattım. Fayansların üzerinde yatıyordum. Karım da sinsi sinsi, soğuk bakışlarla çöküşümü izliyordu. Yavaş yavaş vücudumun öldüğünü hissediyordum, felç olmuştum. Çok soğukkanlı olmam gerekiyordu. Karım benle hiç ilgilenmiyor, evde normal işlerini yapıyordu. Karıma: "Hemen pösteki getir," dedim, karım zoraki pöstekiyi getirdi. Dört beş dakika öylece yattıktan sonra dilim şakır şakır konuşuyordu. Oğlum ve kızım kollarıma girerek zorla ayağa kaldırdılar. Çocuklarım beni mutfaktaki divana yatıracaklardı. Karım Sevgi bana karşı çok lakayt ve soğuktu, saf tavırlarla beni duygusuz, umursamaz, sinsice izliyordu. Son bir umutla karım Sevgi'ye: "Sevgi ben ölüyorum, beni ne olur doktora götür," dediğimde, o soğuk ve umursamaz tavırla bana: "Senin hiçbir şeyin yok," dediğinde ümitsizce kahrolmuş, çılgına dönmüştüm. Karıma: "Defol! S... git annenin evine!" dediğimde karımın gözlerinde iğrenç zafer pırıltılarını görüyordum. O an karımdan tiksinmiştim, iğrenmiştim. Artık evimdeki son ümidim, canım gibi, gözüm gibi baktığım oğlum ve kızım vardı. Canım çocuklarım. "Çocuklar ben ölüyorum, ne olur beni doktora götürün" dedim. Çocuklarım benim yalvararak söylediğim komutuma hiç cevap vermediler. Karım Sevgi kartça sesiyle atılıp: "Senin hiçbir şeyin yok" dediğinde, yine "Defol! Si... git annenin evine, pislik, hain kahpe," demiştim. İçimden de çok korkmuştum, artık sonumun geldiğini anlamıştım. İçinden şu

duaları yaptım: "Allah'ım ölüyorum, günahlarımı affet."

Demek ki KAYIP ÖRGÜT İ.S.A.Ö., ERKEKLERİ BÖYLE SİNSİ, İĞRENÇ TUZAKLARLA ÖLDÜRÜYORDU. ÖRGÜTÜN SIRRINI ÇÖZMÜŞTÜM. DÜNYANIN EN GÜZEL CİNAYET PLANLARIYDI. Umutsuzdum, ölümümü bekliyordum. Bu aile örgütü insan olamazdı. Hele hele Türk asla olamazlar, kanı bozuklar! Örgütün ve karımın; çocuklarımın beyinlerini yıkamalarını, baba düşmanlığını aşılamalarını ölsem bile asla kabul edemem.

6. Kurban

Ben Mehmet Oymak, örgütün bayram günü içki içerek yaptıkları iğrenç hakaretlerle, yıl 1998 Kurban Bayramından bir hafta sonra felç oldum. Karım ve çocuklarım beni doktora götürmediler. Evimde artık ölümümü bekliyordum. Örgütün iğrenç sırrı buydu. Dünyanın en güzel cinayet planı.

Artık öleceğimi biliyordum. Yüce Allah'a sığınmıştım. Birden bir mucize oldu, evimizin telefonu çalmaya başladı. Az da olsa yüreğimde bir umut ışığı belirmişti. Yoksa bir mucize olup da kayıp örgüt İSAÖ'nün elinden kurtulup doktora götürülecek miydim? Gerçekten telefonun çalması içimde küçük, küçücük bir umut ışığının doğmasına sebep olmuştu. Çaresiz bir bekleyişi, ölüm kalım savaşını kaybetmek üzereydim ama, hep Allah'a içimden dua ettim, Allah'ım hakkında hayırlısı ne ise o olsun diye...

K.Ö. İ.S.A.Ö. karım ve ailesinin cinayetlerdeki iğrenç sırları buydu; erkeklerini çökertip, sinsi sinsi yanlış yönlendirip, çocukları da babaya düşman edip kolayca iğrenç cinayetlerini işliyorlardı. Karım dünyanın en iğrenç, psikopat kadınıydı; ne de olsa o bir K.Ö. İ.S.A.Ö. üyesiydi. Evimize telefon eden, Bursalı ama Balıkesir'de oturan Berivan Başar hanımefendiydi. Kocası da yakın arkadaşım Mithat Başar'dı.

Pazar yerinde karım Sevgi tesadüfen Berivan Hanım'la karşılaşıp, "Mehmet çok hasta evde yatıyor," diye söylemiş. Berivan Hanım çok iyiliksever, gerçekten melek gibi bir hanımefendiydi. Telefonda benim hastalığımı karım Sevgi'ye soruyordu. Karım telefonda çok hasta olduğumu söylemişti, duyuyordum. Berivan Hanım karıma, "Neden kocanı bir doktora götürmüyorsun?" deyince, karım Sevgi çok saf bir edayla, "Ben doktor bilmiyorum ki," dedi. Berivan Hanım, "Kız sen deli misin, çabuk Mehmet Bey'i bir taksiye atın çarşıya getirin, ben doktor biliyorum," dedi.

Oğlum Mete annesinin talimatıyla hemen bir taksi tutmuştu. Ben felç olduğum için oğlum ve taksici beni sürükleyerek zar zor taksiye bindirdiler. Beni taksiye bindirirlerken evimizin karşısındaki komşumuz Safinaz Hanım benim felçli, o perişan halimi görmüş şaşırmıştı.

Safinaz Hanım K.Ö. İ.S.A.Ö. ve karımın, erkeklerini arka odalarda sinsice cinayet planlarıyla ne hale getirdiklerini bilmeden, tesadüfen gömüştü. Safinaz Hanım çok zeki, cin gibi, iyiliksever bir kadındı, benim o halimi görünce şaşkın şaşkın bakındı. Yüzünde soru işaretleri vardı. Bana neler olduğunu anlamaya çalışıyordu

ama, asla işlerin gerçek iç yüzünü bilemez, tahmin bile edemezdi. Çarşıda Berivan Hanım'la buluştuk. Berivan Hanım hemen beni bir doktora götürdü. Doktor Bey'in muayenehanesinde birçok hasta sıra bekliyorduk. Divanda oturamadım, yattım.

Benden öndeki hastalar halime acıdılar; "Aman" dediler, "sen çok hastasın, sıramızı sen al, öne geç."

Oğlumla taksi şoförü kollarıma girerek beni doktora doğru yürütürken, doktor benim yürüyüşümden bende felç başlangıcı olduğunu karıma söyledi. Hemen söylediği iki felç doktorundan birine götürülmemi istedi. Beni felç tedavisinde uzman doktor Alim Kayataş'a götürdüler. Doktorum hemen beyin filmlerimin çekilmesini istiyordu, bense istemiyordum çünkü elimdeki paralarla emekli olmak istiyordum. Doktorum bana: "Hemen filmlerini çektirmezsen öleceksin, kafan çalışmıyor mu?" dedi. Karım olayları sinsi sinsi izliyor, beni sağlıklı yönlendirmiyordu. Doktorum öleceğimi söylüyordu. Paralar karımın çantasındaydı. O an hemen emeklilik hayallerimden vazgeçtim. Doktoruma dışarıdan, paralı tomografi beyin filmlerimin çekilmesini söyledim. Çekilen filmlerde kafamdaki iki damar tıkanık çıktı, böylece tedavim kolaylaşmış, başlamıştı.

Doktorum beni Balıkesir Devlet Hastanesine yatırırken, halime bakıp bakıp; "Ne yapmışsın böyle kendine? Neden kahrettin, ölmek istedin?" dediğinde bütün acı hikayem boğazıma düğümlendi. Felçliydim, içimden, "Benim hikayem çok uzun, acı bir iğrenç cinayet tuzağı" dedim, boynumu büktüm. O gün akşamüzeriydi hastaneye yattığımda. Doktorum hemşirelere burnuma hemen beslenme hortumu takmalarını söylemişti. Hemşireler, hortumu burnumdan mideme indiremediler, beslenme hortumu hep ağzımdan çıkıyordu. O gece acılar içinde yattım. Çünkü besleme hortumu takılmamıştı. Sabahleyin doktorumun hışmından korkan hemşireler burnumdan mideme hortumu takabilecek deneyimli bir hemşire getirdiler. Sabahleyin beni burnumdan besleyecek hortum takılmıştı. Artık o gün burnumdan hortumla çorba gibi sıvı gıdalarla besleniyordum.

Sahtekar karım da bana ve çevresine göstermelik, hortumla beni beslemişti.

Gırtlak Felci Nedir?

Amerika'da da gırtlak felci olan hastalar kesinlikle ölmektedirler. Amerikalı tıp profesörleri aralarında toplanırlar, ne yapalım da gırtlak felci olan hastaları ölümden kurtaralım diyerek araştırmalar yaparlar. Gırtlak felci olan hastalara burunlarından mideye beslenme hortumu buluşlarıyla hastaları ölümden kurtarırlar. Ben Mehmet Oymak da, Amerikalı profesörlerin buluşuyla ölümden kurtuluyordum. Gerçi ölümden kurtulmama K.Ö. İ.S.A.Ö. ve karım çok üzülecekler ama bir atasözünü hain iğrenç örgüte hatırlatmak isterim: "Ava giden avlanır." K.Ö. İ.S.A.Ö. üyeleri bu sözlerimi asla unutmasınlar. Artık ölümden kurtulma umutlarım artıyordu, sinsi karımın da beni psikolojik olarak nasıl yıkarım, öldürürüm diye sinsi planlar yaptığını gözlerinden okuyordum. Sinsi karım ölmemi istiyor, doktorum beni ölümden kurtarmak için tedavi ediyor, ben de iyileşmek için var gücümle savaşıyorum. Hayat benim gibi eşini yanlış seçenler için çok acımasız, çekilmez, ölümden beterdi. Çok mutsuzdum. Hastanedeki ikinci gecemde rüyamda pazardan balık aldım, balık yiyecektim. O gece hastanedeki hastalara da balık dağıtmıştım, aman kendime de biraz ayırayım deyip komodine biraz balık ayırdım. Balığı çok severim, o gece rüyamda balık yemek için burnumdaki hortumu çıkartmışım. Sabahleyin hastaneye gelen oğlum Mete'ye; "Oğlum komodinde balık var, evde pişirin de yiyeyim," dedim. Oğlum; "Baba komodinde balık yok," dediğinde kendi kendime: "Eyvah ben gece rüya görmüşüm, gece rüyamda burnumdaki hortumu da çıkarmıştım, eyvah şimdi doktor gelince beni azarlayacak," diye üzülmüş düşünürken, kapıdan beni muayene eden doktor göründü. Doktoruma, gece uykumda rüya görüp beslenme hortumumu çıkardığımı söylediğimde, doktorum bana, "Neden hortumu çıkardın, ölürsün," dedi. Hemşirelere; "Çabuk

bu hastaya beslenme hortumu takın," dedi. Ben de hortumun takılmasını istemiyordum, çünkü midemde hortumun olması beni gerçekten çok rahatsız ediyordu. Yatağımın yanındaki komodinimin üzerindeki haplardan aç karnına suyla iki hap içtim, boğazım açılmıştı. Hemen doktoruma seslendim, "Hortum takılmasın, boğazım düzeldi," dedim, doktorum kabul etti.

Yatağıma yattığımda beslenme hortumundan kurtulduğuma tam sevinecekken, bu sefer de aç mideme yapışan haplar midemi yakmaya, delmeye başlamıştı. Hapların midemi yakarak deldiğini hissediyordum, bu olayı doktoruma söylemeye de korktum. Çok acil karar verip bu durumuma çözüm bulmam gerekiyordu, panik halindeydim. Doktoruma söylesem beni azarlayacaktı. Azarlanmaktan korktuğuma doktoruma söyleyemedim. Baktım komodinimin üzerinde pastörize hazır süt kutusu ve muz vardı. Hemen sütü içtim, ardından muzu da yediğimde midem düzelmişti. Kurtulmuştum. Allah'ıma şükürler olsun. Beni hastaneye düşüren K.Ö. İ.S.A.Ö.'den hiç kimse Bursa'dan hastaneye gelmedi. Benim kardeşlerime, akrabalarıma da karım telefonla haber ulaştırmamıştı. Hastanede çok zor günler geçiriyordum. Hastaneye karım kızım ve oğlum öylesine ziyaretime geliyorlardı, acil sorunlarımla asla ilgilenmiyorlardı. Allahtan Balıkesir'de Bursalı hemşerim Berivan Hanım'ın kocası Mithat Başar arkadaşım hastanedeki perişan halime acıdı da Bağkur günlerimi toplatıp iki yüz-üç yüz TL civarında borcum çıkmış, hemen ödeyerek hasta yatağımda emekli olmamı sağlamıştı. Artık hastanede parasız tedavi olacaktım. Hayatımın en kötü günlerinde ömür boyu baktığım, benim için bırakın koşuşturup üzülmeyi, kılını kıpırdatmayan sahtekar, hain, iğrenç, sinsi, ikiyüzlü kadını ben ne yapayım? Gönlüm isterdi ki karım vefalı olsun, ben de vefa gösterebileyim. İsterdim ki karım bana destek olsun, moral versin, zor günlerimizde sorunlarımıza kafa yorsun. Gerekirse elimizdeki evlilik yüzüklerini bozdurup beni emekli etmeyi düşünseydi! Neden düşünecekti ki? Çünkü karımın aklı daima kötülüklere, beni sinsice

ana

öldürmeye, mallarımı sülalesi K.Ö. İ.S.A.Ö.'le yemeye odaklanmıştı. Allah akıl fıkir versin karım Sevgi'ye.

Karım Sevgi'nin İğrenç Çılgınlığı

Hastane ziyaretlerime gelen karım yavaş yavaş iyileştiğimi görüyor, sinsi sinsi çılgına dönüyordu. Karım Sevgi K.Ö. İ.S.A.Ö.'den telefonlarla aldığı şeytani fikirlerle hastane ziyaretlerinde bana illüzyonist hakaretlere başlamıştı. Karım hastane ziyaretlerime geldiğinde yatağımın ayak ucuna otururdu ama bana arkasını döner, bana hiç bakmazdı. Hastalarla muhabbetler edip kahkahalar atması gerçekten çok iğrençti. Hastayım, karımın hasta yatağımda bana arkasını dönerek oturmasına çok kızıyorum. Karımın psikolojikman tükenip, yıkılıp ölmem için, arkası dönük kahkahalar atması beni çileden çıkarıyordu. Karım hem beni, hem de kendini hastalara rezil ediyordu. Allah korkusu yoktu. Ölmemi istiyordu ama ben de ölmemek için moralimi yüksek tutup, ecelle korkunç mücadele ediyordum. Ecelle mücadele çok acıydı, başarabilirdim. O gün hastanede kahkahalar atan karım Sevgi hastane ziyaretini bitirip döndüğü gün, hastalardan Vahdettin Çakı ve refakatçi hanımı bana şu soruyu sordular: "Mehmet Bey karınla dargın mısın?" Ben; "Hayır dargın değiliz," dedim. O gece hasta yatağımda boynum büküktü, hemşirem geldi, iğnemi vurdu; haplarımı da yuttuğumda hastaların da karımın iğrenç hainliklerini görmeleriyle içim çok doluydu. O gece artık tükenmiştim, çaresizdim, dayanacak gücüm kalmamıştı. Çok hasta, yalnız ve çaresizdim; battaniyemi başımın üstüne çekerek ümitsizce, acı acı ağlamaya başladım. Ağladıkça ağladım, ağladım, ağladım. Kendi kendime şu acı duayı mırıldandım: "Allah'ım! Bu dünyada çok ezilip çok çalıştım, ama artık yaşlandım, çok yoruldum. Bitkin ve hastayım. Allah'ım öleyim de mezarımda dinleneyim." Böyle dua edip ağlarken, yatağımda çaresizce uyuduğumda o gece rüyama ölen anneciğim girdi. Annem çok üzgündü ama, bana kararlı olarak: "Oğlum o kadın sana bakmayacak, onu

bırak," dedi. Sabahleyin hasta yatağımda uyanmıştım, o geceki rüyam aklıma geldi. "Anne sen haklısın. Ama evlenme çağına gelmiş oğlum ve kızım var. Onları evlendirene kadar sabretmeye çalışacağım, çocuklarımı asla mutsuz edemem, ölsem de evime döneceğim," dedim.

1998: Karım Sevgi hastane ziyaretlerime geldiğinde beni psikolojikman yıkmak için hasta yatağımın ayakucuna bana arkası dönük oturup neşeli tavırlar sergiler, hastanedeki hastalara beni ve kendini rezil ederdi. Karımın yaptıkları çok iğrençti. (Ölsem daha iyi idi)

Hastanede bir gün karıma canımın çok çilek istediğini, pazardan bana hormonsuz çilek alıp getirmesini söylemiştim. Karım Sevgi de pazaryerinin en hormonlu çileklerini alıp getirmişti. Çileği çok

bi noktadan sonra adama acımaya başlıyosun

sevdiğim için hormonlu çileklerin dokunacağını bile bile yedim, çilekler bana dokunmuştu. Ayaklarım titriyordu, hormonlu çilekler sanki beni zehirlemişti. Acilen, tanıdığım bir hasta bakıcı refakatçisine hastane dışındaki bakkaldan pastörize süt aldırdım, hemen sütü içerek kurtuldum. Hastanede tedavim bir ay sürdü, bir ay sonra doktorum beni hastaneden taburcu etti.

Balıkesir Devlet Hastanesi bahçesindeydim. Karım eczaneden ilaçlarımı almaya gitmişti. Mevsim de bahardı, çok bitkindim. Hastane bahçesindeki yemyeşil çimenlerin üzerine yatıp dinlenmiştim.

K.Ö. İ.S. A.Ö. Balıkesir'de, Tuzağın Tuzağı

(Kendi kazdıkları kuyuya)

Balıkesir Devlet Hastanesi'nden karımla dolmuş minibüse binerek evimize geldiğimizde ben yine huzursuzdum. Ölümden kurtulduğuma sevineyim mi, üzüleyim mi bilemiyordum. İçi boş bir ağaç gibi kafam bomboştu. Evimde ne tuzaklarla karşılaşacağımı bilmiyordum, korkuyordum. Çok huzursuz evime gidiyordum ama, içimde hiç mutluluk yoktu, sanki ev yaparken mezarımı inşa etmiştim. Sanki evime değil de diri diri mezara giriyordum.

Evimize geldiğimizde beni bekleyen sürpriz misafirler vardı, karımla eve dönerken evimizde misafir olduğunu söylememişti. Gerçekten de evimize gelen misafirleri görmek benim için sürpriz olmuştu. Evimize gelenler psikopat kaynanam Hürrem ve meşhur Tülay Badem Hanım'dı. İçimden bana çok kötülükler yaptınız, çok hastayım, sizlerle asla uğraşamam, diye geçirdim. İstemeyerek de olsa misafirlere hoş geldiniz, dedim. Güya bana geçmiş olsuna gelmişler. Acaba gerçekten öyle mi yoksa bana yine iğrenç oyun mu oynayacaklar, diye içimden geçirdim. Aman, dedim, evimde de bana ne kötülük yapabilirler? Fakat Allah bu kadınların şerrinden, şirretliklerinden insanı korusun, bu kadınlardan korkulur, bana kendi evimde kötülük yapamazlar diye düşünmüştüm. K.Ö.İ.S.A.Ö. kadınları, beni öldürme emellerinden asla vazgeçmediler. Bu hasta

insanlar cinayet planlarına çok güveniyorlar, çirkef, şirret ve mağrurdular. Bu hasta insanlar benim sefalet içinde, imanla Çanakkale şehitlerimizin kemikleri içinde askerlik yaptığımı, Çanakkale azmimi bilmiyorlardı.

Hastaneden evime döndüğüm ilk gece yatak odama yatmaya gittiğimde, örgüt odamın lambasını değiştirerek yanık lamba takmıştı. Yatak odamın lambası yanmıyordu, örgütün yaptıklarına asla inanamadım. Gece ağrım sızım olup kalksam da kalkamıyordum, odam zifiri karanlıktı.

Bütün odaların lambaları yanıyordu ama, benim odamda ampul patlaktı. Psikolojik baskıyla sinir sistemimi çökertip ölmem için iğrenç sinsi cinayet planlarını uyguluyorlardı karanlıklarda (Örgüt beni tamamen mankurtlaştırdığını sanıyordu). Ama artık ben de örgütün iğrenç planlarını, emellerini bildiğim, anladığım için karanlık odada yatıyordum ama, kendi kendime söz verdim, psikolojimi bozmayacak, örgüte inat ve intikam için sağlığımı düzeltmeye var gücümle çalışacaktım. Ama dört gece sonunda karanlık odada yatmaktan sinirlerimin bitip tükendiğini hissedip anladım ki çok hastaydım, hastalığımın daha kötüye gitmesini istemiyordum. O gecenin sabahında mutfakta divanın üzerinde oturuyordum.

Karım Sevgi'ye yatak odama lamba takmasını söylediğimde, o, kaynanam Hürrem'in sinsi bir bakış işaretiyle mutfaktan beni duymamış gibi saf bir tavırla oturma odasına gidiverdi. Kaynanam birden çılgınca, ağzından tükürükler saçarak, korkunç bir hiddetle; "Ulan sen benim kızıma acımıyor musun? Benim kızıma da yazık günah değil mi?" dediğinde şok olup bu sefer de ben çılgına dönmüştüm. Bu seviyesiz, kanı bozuk, iğrenç insanlarla asla geçim olmazdı. Yatak odama bitkin, perişan halimle giderek, çaresizce kinlenerek umutsuzca ağladım. Hastanede annemin rüyama girip söyledikleri gerçek olmuştu. Yatağımda yaşlı gözlerle, "Anneciğim sen haklı çıktın, artık seni dinleyeceğim canım annem," dedim. Kaynanamın bana söylediği o iğrenç sözlere karşı o gün hep ne yapmam, ne karar vermem gerektiğini, sessizce, örgüte belli etmeden bu pislik kadınlardan, örgütten nasıl kurtulurum diye yapayalnız çaresizce düşündüm, düşündüm, düşündüm.

O gece yatağıma yattığımda odamın lambasını değiştirmişlerdi. Sinsi sinsi benim yıkıcı kararlar almamı beklediklerі, beni frenlemeye çalıştıkları belliydi. Odamın lambası beşinci gece yanıyordu ama artık hiç önemli değildi. Bu insanlardan, özellikle de karımdan tiksiniyor, iğreniyordum.

O gece yatağıma yattığımda, "Ben bu kadını ne olursa olsun kesinlikle boşayacağım," dedim. Artık kararım kesindi. Geri dönülmez yoldaydım. Beni kararımdan ne çocuklarım, komşularım, akrabalarım, ne de K.Ö. İ.S.A.Ö. vazgeçirebilirdi. Beni bu kararımdan ölüm bile döndüremezdi.

Karım evimde rahattı, huzurluydu, onu yine o kalabalık, sefil örgüt evine, yuvasına postalayacaktım. Hasta yatağımda, "Neden böyle oldu Allah'ım? Kızım oğlum perişan olacaklar" diye sabaha kadar sinir krizleri geçirip ağladım, ağladım, ağladım. Bunlar artık benim son acı gözyaşlarımdı.

Sabaha karşı artık ağlamaktan sersemlemiştim. Yirmi beş otuz dakika kadar içim geçip uykuya dalmışım, uyandığımda yatağımın başucu, yatak çarşafı sırılsıklam ıslaktı. Şaşırmıştım, bir an gece işediğimi sandım, çok utanmıştım ama yatağımın başucu sırılsıklam ıslaktı. Birden bütün gece kriz geçirip sabaha kadar ağladığımı hatırladım. O an kendi kendime çok acımıştım. Bu kadından mutlaka kurtulmalıydım, neye mal olursa olsun artık kesinlikle acımak yoktu. Kafamda mankurtluk vardı, ama artık kararımı vermiştim. Sabahleyin kaynanam Hürrem ve kardeşi Tülay Badem Bursa'ya dönmek için eşyalarını topluyorlardı, Bursa'ya döneceklerdi. Kaynanama: "Bursa'ya gidiyorsun, kızını da al git," dediğimde kaynanam mankurt damadından böyle bir tepki beklemiyordu. Kaynanama kızmadan sakin, tepkisiz bir şekilde, "Bursa'ya kızını da al git," dediğimde mosmor olmuştu. "Mehmet sen hastasın, bakıma ihtiyacın

var," dedi. Tülay Badem de: "Mehmet senin bakıma ihtiyacın var, karını gönderme," dediğinde, "Sizleri ve bilhassa karım Sevgi'yi bir daha asla bu evde görmek istemiyorum, kaybolun" dedim. Örgüt kararlılığım karşısında çaresiz kaldı, Tülay Badem Hanım hemen sinsi saldırıya geçti. "Mehmet, sen bizi evinden kovuyorsun," dedi. Ben de, "Çabuk evimden gidin, defolun!" dedim.

Evimde hasta, perişan, çaresizdim. Karım annesi ve teyzesiyle koşturarak Bursa'ya gitti. Hemşerimiz Berivan Hanım da, "Mehmet karını kovsan da sen hastaydın, o evin kapısının önünde oturmalıydı, Bursa'ya kesinlikle gitmemeliydi," dedi. Karım ve ailesine artık asla tahammül edemezdim.

Hasta Hasta Evimden Kaçıyorum

Karımı evimden kovmak zorunda kalmıştım. Oğlum kızım bana hiçbir şey söylemiyorlar, anneleri gibi bana soğuk ve mesafeli duruyorlardı. Çocuklarım annelerini evimizden kovduğum için sinsi sinsi bana belli etmeden kızıyorlar, kin güdüyorlardı. Çocuklarım babalarını annelerine eziyet, işkence eden, evden kovan sadist bir canavar baba olarak kabullenmişlerdi. Evimde huzur ortamını nasıl sağlayacaktım? Çok çaresizdim. Bana karşı cinayet planlarını rahat uygulamak için ablamı bile Bursa'dan çağırmamışlardı.

be you are?

Hemen telefona sarılıp Bursa'dan ablam Suna'yı acilen Balıkesir'e çağırdım. Ablam Suna'ya; "Hemen gel, ben hiç iyi değilim, yetiş," dedim.

Bursa'dan ablam hemen Balıkesir'e gelmişti. Ablam Suna'ya kısaca başımdan geçen acı olayları, hastaneyi anlattığımda çok üzülüp ağlamıştı. Ablam bana, "Geçti, artık üzülme," diyerek hep moral verdi. Ablam Suna bir hafta üzgün üzgün Balıkesir'de kaldı, karınca kararınca bana hep moral vermeye çalışmıştı. Bazen de üzülüp ağladı. Bir hafta sonra Bursa'ya döndü. Ben artık hastalığımı yenip çocuklarımla hayata yeniden tutunmaya çalışacaktım. Hastanedeki doktorların heyet raporuyla evimde tedavim iki yıl sürecekti.

Hastalığım yüzde elli düzelmişti ama kesinlikle hiç kuvvetim yoktu, çok halsizdim. Bir müşterimden Kurban Bayramından önce mobilya yapacağım diye kaparo para almıştım. Müşterinin adı Turgay Sargu Bey. "Mehmet sen iyileş de benim mobilyalarımı öyle yaparsın," diyordu. Turgay Bey tanınmış bir voleybol hakemiydi, duyduğuma göre televizyonlarda bile voleybol maçlarını yönetirken çıkıyormuş.

Evimde artık çocuklarımla yaşıyordum, çocuklarım bana hiç sevgilerini göstermezlerdi. Örgüt çocuklarımı bana düşman yetiştirmişti. Aradan otuz gün geçmişti. Oğlum Mete, "Baba ben annemi çok özledim. Bursa'ya annemin yanına gitmek istiyorum," dedi. Ben de oğlum Mete'ye, "Annenin yanına git, ama sakın sakın, kesinlikle anneni Balıkesir'e, bu eve getirme," diye sıkı sıkı tembih ettim. Oğlum Bursa'ya annesini görmeye gitti.

Oğlum Mete Bursa'da iki üç gün kadar anneannesinin evinde annesiyle kaldıktan sonra, bütün tembihlerime nasihatlerime rağmen Balıkesir'e annesiyle dönmüştü. Balıkesir'e dönen şirret karıma bir şey söylemedim. Söylesem de dinlemezdi. Şirret karım kanunları, kadın haklarını biliyordu, bütün bu haklardan faydalanıyordu. Karım beni yalnız sessiz görüp, K.Ö. İ.S.A.Ö.'ne ve mahkemelerde de çocuklarıma güveniyordu. K.Ö. İ.S.A.Ö. içinde trilyoner olanlar da vardı. Karım kendine, örgütüne güveniyor; ben de önce Allah'a, sonra da kanunlarımıza güveniyordum.

Oğluma; "Neden anneni getirdin oğlum?" dedim. Oğlum da: "Baba ben annemi getirmek istemedim, annem çok ağladı ben de getirmek zorunda kaldım," dedi. (Oğlum Mete annesiyle birlikte bana yalan söylüyordu).

Ben yine K.Ö.İ.S.A.Ö. oyununa gelmiştim, örgüt acımasızca çocuklarımı da kullanıyordu. Ama artık K.Ö.İ.S.A.Ö. asla ama asla beni kullanamayacaktı. Hemen boşanmak için tuttuğum ilk avukatım Sezen Kayaz'ı telefonla aradım. Avukatım Sezen Bey'e; "Boşanmak istediğim karım evime döndü, ne yapmam lazım?" dedim. Avukatım; "Aynı evde oturursanız boşanamazsın," dediğinde aptallaştım. "Peki

karımı evimden kovsam ne olur?" dediğimde avukatım Mehmet Bey; "Karınız bir ev kiralar, o evin kirasını ödemek zorundasınız," deyince yine çaresiz kalmıştım. Karım ev kiralasa kirayı kesinlikle ödeyemezdim. Çünkü çok hastaydım, ayakta zor duruyordum. Hiç param da yoktu.

Bir şeyler yapmalı, bir fikir geliştirmeliydim. Aniden küçük sanayideki dükkanımın küçük bir oda gibi olan yazıhanesi aklıma geldi. Evimden hiçbir şey almadan dükkanımdaki yazıhaneye hasta halimle kaçtım. Kendi kendime ölürsem öleyim, yettiler artık. K.Ö. İ.S.A.Ö. üyesi karımla artık asla yaşamayacaktım. Dükkanımda küçük bir aygaz tüpü, küçük bir tencere, bir de mobiletim vardı. Yemek yapmayı bilmiyordum ama hasta halimle bazen yemek yapmaya çalışıyordum, bazen de mobiletimle çarşıya gidip lokantalarda yemek yiyordum. Mobiletim hasta günlerimde elim ayağım olmuştu. Hastaneden çıkalı iki ay olmuştu, biraz iyileşmiştim. Müşterim Turgay Sargu Bey'in mobilya siparişlerine başlamıştım. Oğlum Mete de dükkanımıza bana yardıma geliyordu. Ben, eve oğlum Mete'yle pazar parası gönderiyordum.

Kafam hala mankurttu. Dükkanımda oğlumla yalnız başıma müşterimin mobilya siparişlerini yapıyorduk. Şirret şeytan karımın verdiği taktikle oğlum Mete bana: "Baba sen eve dönmezsen ben sana bu dükkanda yardım etmem," dedi. "Oğlum ben o eve kesinlikle dönmem," dediğimde, oğlum beni müşterimin yarım işleriyle yalnız bıraktı. Oğlum Mete giderken bana eve dönmüyorum diye, "Allah senin belanı versin! İşlerini kendin yap!" deyip hasta halimle beni perişan, çaresiz, yüzüstü bıraktı.

Halbuki ben çocuklarıma acıyıp, elime geçen paraların bir kısmını hasta, perişan halimle evime, çocuklarıma ekmek parası gönderiyordum. 1998 yılından 1999 yılına girerken o kış evime odun kömür gönderdim, komşular görmüştür. O kışa kadar kafam hala mankurttu. Olayları hep kafamda muhakeme ettim, kalemimle kağıda dökmüştüm. Bu ailede erkeklere neler oluyor, suçlu erkekler

mi yoksa kadınlar mı? Bu ailedeki esrarengiz erkek ölümlerinin sırrı belliydi. Ailede önce kendi problemlerimi yıllarca hasta hasta hep kağıda döktüm, hep kadınlar suçlu ve katil çıkıyordu.

Bana yapılanları yavaş yavaş daha iyi analiz edip, karım ve ailesinin cinayetlerini yavaş yavaş çözüyordum. Karım ve ailesi suçluydu, bir daha hain karıma ne ekmek parası, ne de para yardımı yapmadım. Son kerizliğim, aptallığım odun kömür yardımımdı. Artık karıma acımayacaktım. Oğlum dükkanımızda beni hasta halimle yapayalnız bırakmış, perişan kalmıştım. Yardım eden olmazsa müşterime karşı mahcup olacak, siparişleri bitiremeyecektim. Hayatımda ilk defa verilen siparişleri zamanında yetiştiremeyerek yalancı olabilirdim.

Müşterim Turgay Bey'e, "Oğlum bana işlerimde yardım etmiyor, çaresiz kaldım," dedim. Müşterim Turgay Bey beni sever, sayar, ben de Turgay Bey'e karşı vefamı, saygımı eksik etmezdim. Turgay Bey'e, "İşleri yalnız bitirmem çok zor çünkü hala çok hastayım," dedim.

Bir işçim vardı yetiştirme yurdunda, Recep adında. Recep'in o günlerde işi yoktu. Ben ve Turgay Bey Recep'i kendi oğlumuz gibi severdik. Turgay Bey, "Mehmet usta, Recep'i al çalıştır. Haftalığını da ben vereyim, benim işlerimi bitirin," dedi. Dünyalar benim olmuştu. Hemen Recep'i yardıma çağırdım. Turgay Bey'in mobilyalarını iki haftada bitirdik. Turgay Bey'in İzmir'deki evine götürüp teslim ettiğimde; "Allah'ım sana şükürler olsun! Hasta da olsam bana biraz güç verdin, beni mahcup etmedin," diye dua ettim. Bir daha da sipariş almadım

Boşanma Mahkemesi

Evimden ayrı, hasta halimle dükkanımda çocuklarımın hasretiyle yaşıyordum. Karım evimde rahat, mutlu, istediği zaman banyoda sıcak küvet içinde stres atabiliyor, çocuklarıma da canımı kurtarmak için kaçmamı söylüyordu. "Babanız bir hain, kalleş, bütün mallar babanızın üzerinde, bizleri sefil, perişan bıraktı. Babanızdan biz-

lere yaptıklarının intikamınızı almazsanız sizlere annelik hakkımı helal etmem," diyerek masum yüzle baba düşmanlığını aşılıyor, çocuklarımın sağlıklı düşünmelerine engel oluyor ve şeytanlıklarını aşılıyordu.

Karım Sevgi evimizde boş durmuyor, örgüt ailesinden aldığı şeytani talimatlarla mahallemizdeki komşularımıza iki gözü iki çeşme feryat figan ağlayıp dert yanıyordu. "Bu mahallede neden kimse bizimle ilgilenmiyor, kocam evden kaçtı. Komşular bizleri neden barıştırıp bir araya getirmiyorlar?" diyerek sinsi sinsi ağlayan karım Sevgi'nin ağlamalarına dayanamayan iki komşumuz, ona acıyarak bizi barıştırmaya karar verirler.

Sokak komşularımın adları Hacı Gürhan, hanımı Zülfiye, Orhan Bey ve hanımı gece saat 23.00 civarında sanayideki dükkanıma geldiler. Beni yatağımdan kaldırdılar. "Mehmet, biz seni karınla barıştırmak için geldik, bizleri kırma," dediler. Ben, "Kesinlikle gelmem," desem de komşularım zorla evime götürdüler. Ben sessiz sessiz ağlıyordum, yaşadıklarımı komşularım bilmiyorlardı. Bilemezlerdi. Evimde bizi karım karşıladı. Asık suratla karımın gözlerinden iğrenç şirretliğini okuyordum. "Seni nasıl eve getirttim" der gibiydi. Bir de cahil karım hem beni komşularımıza getirtmiş, hem de "Niye geldin?" der gibi komşularımızın yanında bana soğuk, iğrenç bakışlarla bakıyordu. Komşularımız da karımın hareketlerine çok kızmışlar, "Bu kadın insan olamaz," demişler. İçimden karım Sevgi'ye: "Surat asmana gerek yok, sana tenezzül etmiyorum. Komşularım beni zorla yaka paça getirdiler," dedim. O gece hasta halimle mutfakta, divanda yattım. Sabahın ilk ışıklarıyla evimden yine kaçtım. Karımın iğrenç şirretlikleriyle ömür boyu uğraşmaktan bıkmıştım. Ben kendi kendime iyileşirdim, şirret karım zaten ölmemi istiyordu. Ölürsem de, kurtulursam da bu yalnız kendi çabamla olacaktı.

Karım evimde mutlu, ben de dükkanda hasta halimle ölüm kalım savaşı veriyordum.

1998-1999 yılının kış ayıydı. Sanayide dükkan komşum Ramazan Usta dükkandaydı. Kışın hastaydım, ölebilirdim. Arkadaşım Ramazan Usta bana kiralık ev bulmuştu, hemen o eve taşındım.

Ben evimi taşırken oğlum Mete, işçim Sadullah'ın yanında işçi olarak çalışıyordu. Karım kendini çok akıllı zannediyordu ama gerçekten beyinsizdi. Kendi dükkanımızda vatanıma iş adamı yetiştirme hayalleriyle büyüttüğüm Mete işçi olarak çalışıyor. Karımın aptallıkları yüzünden oğlum ömür boyu kendi işinin patronu olamayacak, belki ben de mallarımı Tema Vakfı'na bağışlayacağım. Çocuklarım gerçekleri görmezse babalarına ömür boyu düşman yaşayacaklardı. Ben çocuklarımın düşmanlığına dayanır, katlanabilir miyim bilmiyordum. Ölsem daha iyi idi.

Ben evlerim olsa da yine kiraya düşmüştüm. Yeni tuttuğum evimde hastalığımı yenmeye çalışacak, hem de karım K.Ö.İ.S.A.Ö ve çocuklarımla mücadele edip örgütten kurtulmaya çalışacaktım.

Ama hala çocuklarımın sevgisini içimden atamıyordum. Benim sevgim acılı, gerçek sevgiydi, ama çocuklarım bana düşmandı sağlığımda. Karımın kötülüklerinden, çektiğim acılardan sedef hastalığının derin yaraları vücudumu kaplamıştı. Dertlerimle muazzam sigara içiyordum. Evimde tek başıma yaşıyor, çocuklarımın bir gün gerçekleri görmeleri için Allah'ıma yalvarıyordum.

Ama çektiğim üzüntüler, acılar, çaresizlikler yüzünden günlerim çekilmez olmuştu. Yine de hayata tutunmaya çalışıyordum. Yemek yapmayı da yemek kitaplarından öğreniyordum. Birinci boşanma mahkeme günüm gelmişti. Hayatımda hiç mahkemeye çıkmamıştım. Adalet önünde kendimi savunamayacak kadar hasta, bitkin, tecrübesizdim. Tabii avukatım da vardı ama?..

Karım Sevgi birkaç komşumuzu, oğlumu ve Bursa'dan sülalesini şahit yazdırmıştı. Berivan Hanım da karımın şahidiydi. Ben mahkemede kendimi fazla savunamadım, ama mahkemeye evimde karımın bana kurduğu seks tuzağını anlattım. Ben bu olayı hakime bilerek anlattım, çünkü hakim oğluma soracaktı. Nitekim hakim

oğlum Mete'ye, "Annen nerede yatıyor?" diye sordu.

Kendi kendime eyvah oğlum ya yalan söylerse diye o an çok korkmuştum ama oğlum: "Annen bizim yanımızda, odamızda yatıyor," deyince kalbim ferahlamıştı. Oğlum Mete'de demek biraz mertlik, doğruluk kalmıştı. Hakim karımın Bursa'daki ailesinden şahitlerin dinlenmesi için mahkemeyi bir ay kadar ileri bir tarihe ertelemişti. Karımın avukatının adı Erbil Er'di.

Bursa'dan karımın sülalesinin (K.Ö. İ.S.A.Ö.) hazırlayıp gönderdikleri savunma ifadeleri gelmişti. Ben ifadeyi akıl edip sormamıştım. Avukatım Sezen Kayar, Bursa'dan gelen savunma tutanağını sormadı. Akabinde birinci mahkemeyi hiç yoktan kaybetmiştim. Avukatımın dikkatsizliği, benim hasta oluşum ve mahkeme tecrübem olmamasıyla boşu boşuna birinci mahkemeyi kaybetmiştim.

Daha sonraki günlerde avukatım Sezen Kayar'ın yazıhanesinde boşanma dosyamda K.Ö. İ.S.A.Ö'nün yalan dolu savunma ifadelerini görünce içim yanıp yanıp kavrulmuştu. Görünürde namaz kılan insanların gözünü boyayan K.Ö. İ.S.A.Ö. kadınları yeminli yalan ifadelerle bana mahkemeyi kaybettirmişlerdi. Örgüt bana Balıkesir'i zindan etmişti. Ben de örgüte bütün Türkiye'yi zindan edecektim. Bir gün mutlaka K.Ö. İ.S.A.Ö. cinayetlerini ortaya çıkaracağım. Kara gün kararıp kalmaz, kara gün ortasından sonra gün ışımaya başlar. Ümitsiz de olsam Allah bana mutlaka yardım edecekti. Mahkemelerde avukat tuttuğum zaman her şey şeffaf, dürüst yürüyecek zannediyordum. K.Ö. İ.S.A.Ö. yalan yeminli ifadeleriyle katil düşmanlarım beni hep ezdiler, hayatımı karartıp, anamdan emdiğim sütü bana zehir ettiler. Ben mahkeme salonunda çocuklarımın üzülmemeleri için karımla birkaç kelime konuşmuştum. Avukatlarımız, "Bunlar barışacak galiba," demişler. Hiç insan katiliyle barışır mı?

Avukatım Sezen Kayar karımın mahkemede şahidi Berivan Hanım'a böyle söylemiş. Yok halimde paramla güya avukat tutuyorum. Avukatımın karımla ne konuştuğumu bilip bilmeden hakkımda karar vermesi çok saçmaydı. Ben medeni bir insandım. Hayat mektebini okuyarak kendimi yetiştirmiştim, kavgayı sevmez, nefret ederim. Karımla illa cahil görgüsüzler gibi mahkeme salonunda kavga mı etmeliydim? Avukatımı çok ama çok cahil bulmuştum.

Avukatıma gerçekleri anlatamamışım demek ki. Ya da avukatım kendi yapıcı düşüncelerini katarak güya bana iyilik edecekti. Mahkemede paramla rezil olmuştum. Boşanma mahkememi kaybetmem bana çok pahalıya mal oluyordu. Karım evimi zapt ediyor, çocuklarımı yanlış yönlendirip istikballeriyle oynuyordu.

Karım beni ailesiyle birlik olup sinsice öldürmek istemişti. Karım Sevgi evimi haksız yere zapt etmişti, kanunları yanıltarak da benden her ay nafaka alması beni çıldırtıyordu. Artık benim için önümde sabrederek katlanacağım korkunç bir üç yıl daha vardı. "Allah'ım bana yardım et, Allah'ım bu kadından kurtar," diye dua ediyordum. Ben evimde yalnız, sevgisiz, ümitsizce her gün evlatlarımın hasretiyle yanıp tutuşuyordum. Kendi kendime: "Gelin be çocuklarım, hainlere kanmayın. Şayet mallarımı Tema veya devletimize bağışlarsan sefaletle tanışmayın. Ben çok çektim, sizler de çekmeyin. Anneniz sizleri yanlış yönlendiriyor," diyerek karanlık gecelerde hüzünlenince hep ağlıyordum. Böyle giderse çocuklarımın sefaletle tanışmaları kaçınılmazdı. Çocuklarımı acı son bekliyordu.

2001 yılları civarıydı. Tek odalı evime bazen pazar günleri kızım Rüya uğrardı. Bir gün kızım evime geldiğinde çok mutlu olmuştum, sanki dünyalar benimdi. Kızım Rüya'ya: "Gel sana kuyumcudan altın alalım," dedim. Kızımın mutlu mutlu gülümsemesi benim içimi ferahlatıyordu.

Milli Kuvvetler Caddesi'nde bir kuyumcudan dört tane Adana burması bilezik almıştım kızıma. Kızımın mutluluğu benim de mutluluğumdu.

Ertesi hafta kızım ziyaretime geldiğinde: "Kızım bileziklerini neden takmadın?" deyince, kızım bana suratını ekşiterek: "Baba ben

bilezik sevmiyorum. Hem teyzemler (baldızlarım); senin babanın bir menfaati, şeytanlık düşüncesi olmasa sana bilezik almazdı, dediler," dedi.

Kızım teyzelerinin iğrenç yalanlarına inanıyor, babasına surat asıp çok soğuk davranıyordu. İçimden, "Ah, ah be kızım! Keşke özenmeseydim, keşke bilezikleri almasaydım da bu sözleri duymasaydım," dedim. Ben burada kızımın beyninin ne kadar korkunç yıkandığına şahit olup, baldızlarımın ne kadar iğrenç kişilikleri olduğunu görüyordum; böyle olmamalıydı. Oğlum ve kızım beni yargısız infaz denilen önyargıyla kötü baba görüyorlardı. Anneleri ve K.Ö. İ.S.A.Ö'nün dedikleri doğruydu, babalarının dedikleri yanlıştı. Yaşadığım haksızlıkları kabul edemiyor, yavaş yavaş da olsa çocuklarımdan soğumaya başlıyordum. K.Ö. İ.S.A.Ö'nün istediği oluyordu. Örgütle bir gün mutlaka ama mutlaka hesaplaşacaktım. Örgütün biz erkeklerine yaptıklarının intikamını alacaktım ve bunu başarabilirdim.

Ben Mehmet Oymak, çocuklarım için ne yapsam, ağzımla kuş bile tutsam hep kötü babaydım. K.Ö. İ.S.A.Ö. kötülüklerine asla doymuyor, asla kötülüklerinden vazgeçmiyorlardı. Kocalarını sinsice öldüren, masum yüzlü, şeytan, erkek katili kadınlardı.

Karım Sevgi'ye ömür boyu baktım ama karşılığında sinsice öldürülecektim. Allah'ım inşallah K.Ö. İ.S.A.Ö.'den beni kurtaracaktı. Artık kızım da yanıma gelmiyordu, gelse de öylesine geliyordu.

Hayatta tutunacak hiçbir dalım yoktu. Yine içim çok sıkılıyordu, evlatlarımın acısı kabir azabı gibi yüreğime çöküyordu. Baktım ki acılarım dineceğine, gün gün daha da çoğalıyordu. Allah'ım artık bu acılarıma dayanacak gücüm kalmadı.

Acılarımı vücudumdan, aklımdan bugün atıyordum. Ertesi gün yine yüreğimde acılarla yaşamaktan bıkmış usanmıştım. Kendi kendime yine Allah'ıma yalvarmaya başlıyordum. "Allah'ım! Artık bu acılar canıma tak etti. Her gün, her gün, her gün, acılarım dinsin artık. Çocuklarımın hasretine dayanamıyorum, içim yanıyor. Bir

insan ölürken bir defa acı çeker, ölür kurtulurum Allah'ım" demiştim ki Yüce Allah'ım bana inanılmaz acı bir örnek gösterdi. Ben oğluma daha çok yanarak intihar etmek istemiştim. Ben bu kararımı Balıkesir parkında vermiştim. Her gün ölmektense bir günde ölecektim. Yüce Allah'ım o anda ibret verici bir olaya beni şahit etmişti. Yolun başında bir babayla oğlu belirmişti. Baba oğul bana yaklaştıkça ikisinin acı dramına şahit olmuştum. Birden yüreğim çok büyük acıyla sarsılmıştı. Babasının elinden tuttuğu oğlu sakat, özürlü idi. Ben o anda ne büyük günah işlemek üzere olduğumu anlamıştım. Kendi kendime çocuklarım ziyaretime gelmezlerse gelmesinler, hem oğlum sağlıklı, taşı sıksa suyunu çıkarırdı. Hem Alman ulusu çocuklarını on sekiz yaşına kadar büyütünce ondan sonra biz Türkler gibi üzülmüyorlardı. Ben de çocuklarıma artık üzülmeyecektim.

Tahminim 2000'li yıllardı. Karım birinci mahkemeyi kazanmış, evimi zapt edip benden haksız yere nafaka alıyordu. Bereket ben hayatta paraya, mala mülke önem veren biri değildim. Yalnız karımın çocuklarımı bana karşı örgütlemesi sonucu çocuklarım benden nefret edip, beni düşman görüyorlardı. Bu benim için korkunç acı veren bir kabustu. Bu acıları her gün her gün çekmekten bunalmıştım. Allah'ım öleyim de kurtulayım, dedim. O anda bir babayla sakat oğlu yoldan geçtiler. Bu ibret olaydan sonra intihardan vazgeçtim.

Günlerden bir gün meslektaşım, arkadaşım Ünal Usta: "Kızına bir tarım mühendisini gösterelim, birbirlerini beğenirlerse evlenirler," demişti. Kızım ve mühendis birbirlerini gördüler, konuştular.

Tarım mühendisi kızımla evlenmek istiyordu. Babası yanıma gelmişti ama kızım istemiyordu. Kızıma: "Neden istemiyorsun kızım? Başka birini mi istiyorsun?" dediğimde kızım: "Evet baba, ben Levent adında birini istiyorum, konuşuyoruz," demişti. Yine benim içim kararmıştı.

Tarım mühendisinin babasını kırmadan: "Kusura bakmayın, ben kızımı vermeyeceğim," dedim içim üzülerek. Kızıma: "Getir

Levent'i tanıyayım kızım," dedim, kızım da getirip Levent'le beni tanıştırmıştı. Benim kalbim mühendisle babasını sevmişti ama kader ağlarını örüyordu. Kızım Rüya'ya, "Madem Levent'le evlenmek istiyorsun araştırıp soruşturmamı ister misin?" dediğimde, "Sor, araştır baba," demişti.

Madem kızım beni saymış, bana da sor, araştır baba demişti ben de Levent'i çok yakınına, alışveriş yaptığı yere sordum. Levent'in yakını bana dedi ki: "Levent gelir bunu buradan alır geri getirmez, alır getirmez, alır getirmez. Ama benden duymuş olmayın." Ben bu sözleri duyunca Levent'i defterimden sildim, kızıma da, "Seni Levent'e vermeyeceğim," dedim. Kızım Rüya'ya ne kadar Levent'le evlenmeni istemiyorum desem de, kızım illa evleneceğim, diyordu. Kızıma yalvarıyordum beni dinlemiyordu, ben yine kaybetmiştim. Kızıma çok kızmıştım. Kızıma: "Bir köpek bile senden çok fazla sadıktır, kendini yakma," desem de ben kaybetmiştim.

Üzüntü ve çileden ölmek için günde üç dört paket sigara içiyordum. Böyle olmamalıydı, niye ben hep kaybediyordum diye diye sağlığımı kaybediyordum, bile bile kendimi öldürüyordum.

Evimde stres, sigara ve üzüntüden defalarca kalp krizi geçirdim, ama ölememiştim. Kızımın Levent'le evlenmesine karım Sevgi izin vermişti. Tabii burada baba sayılmıyordu. Bana sadece üç tane düğün davetiyesi vermişlerdi.

Karım, kızımın gelinliği üzerine bağlanan kırmızı kurdeleyi bile bağlamamı çok görmüştü. Artık evimin gerçek lideri karım Sevgi'ydi. Kızımın düğününe Bursa'dan gelen iki akrabam, ablam Suna ve Zeynanım adındaki bir akrabamız katıldı. Düğünümüze Bursa'dan benim de çok akrabam gelirdi, ama karım Sevgi bütün akrabalarımla kavga ettiği için Sevgi'yi sevmezler, karım da akrabalarımı sevmezdi. Bu olay bütün baldızlarım için aynıydı. Gerçekten de bölücü, hain, erkeklerine dünyayı dar eden bu aileyi yazılarımda tarif ederken çok zorlanıyorum. Kısaca bu aileyi şu sözlerimle kodladım: K.Ö. İ.S.A.Ö.

Akrabalarımla kızımın düğününe gittik. K.Ö. İ.S.A.Ö. üyeleri düğüne Bursa'dan otobüs dolusu gelmişlerdi. Beni ve iki akrabamı örgüt adeta ezici çoğunluklarıyla küçümsüyorlardı. Kaynanam Hürrem ve örgüt, biz buyuz, diyordu. Kaynanam, kimse benim kızlarımdan kurtulamaz edasındaydı.

Ben de kızımın düğününde felçten çıkmış, iyileşmeye başlamıştım. Düğünde bacanağım Rıza ile konuşurken, "Ben de hastayım Mehmet, sen benden iyisin," demişti. Düğünde, trilyonerin kızıyla evlenen Tülay Hanım'ın küçük oğlu trilyoner Göktan Badem de vardı. K.Ö. İ.S.A.Ö. kadınları bu düğüne çok bilinçli, çok hazırlıklı gelmişlerdi. Bense çok yıkıktım, viraneydim. Kızımın düğününde Göktan bana, "Bu çocukların hali ne olacak?" demişti. Sanki ben çocuklarımı düşünmeyen haindim. Çocuklarımın hali ne olacakmış? Şaştım kaldım! Aklıma gelmedi annene sor bakalım, baban ve iki teyzenin kocaları neden öldüler demek. Bir de kızımın düğününde baldızlarım ve kayınçom Turgay ile de konuştum, kinim vardı ama olayları hep kafamda muhakeme ediyordum. Evimde de olayları kağıda dökerek çözmeye çalışıyordum. Kaynanam Hürrem düğünde benim hasta, saf halimden faydalanmak için, benim akrabalarımla oturduğum yere gelerek, hiçbir şey olmamış gibi saf, masum tavırlarla masama gelerek elini öpmem için bana uzattığında önce şaşırdım. Tüylerim diken diken olmuştu. Allah'ım kaynanam Hürrem ne kadar iğrenç, ikiyüzlü kadındı. "Defol git" diyerek kaynanam Hürrem'i el işaretlerimle kovmuştum.

Yüce Allah'ıma şükürler olsun, yıllar önce: "Kızım sen bu adamı niye çekiyorsun? Ver mahkemeye de ayakkabını ters çevir, bu adamı boşa," diyen K.Ö.İ.S.A.Ö'den intikamımı alacaktım. Belki de Yüce Allah'ın yardımıyla çocuklarım da gerçekleri, örgütün iğrenç yüzünü, ikiyüzlü katil yönlerini inşallah göreceklerdir. Kaynanam Hürrem'den intikamımı sessiz de olsa alacaktım.

Allah'ıma şükürler olsun, benim için o aileyle sessiz savaşımın başlangıcıydı. Yapayalnızdım. Artık yavaş yavaş kafamdaki man-

kurtluktan kurtuluyor, olayları daha kolay muhakeme ediyordum. Ben baba olarak bu evliliği hiç istememiştim ama artık kızım evlenmişti. Beni saymasa da kızıma mutluluklar dilemekten başka çarem yoktu. Tak sepeti koluna, herkes kendi yoluna! Başka ne yapabilirdim ki?

Kızım ve damadım bana ne derece yaklaşırlarsa, ben de onlara o derece yaklaşacaktım. Karım Sevgi'den dolayı bana geleceklerini hiç tahmin etmiyorum. Bekar bir oğlum kalmıştı.

Karım oğlumu evlendirmiyordu, beni nasıl sömürdüyse oğlumuz Mete'ye de duygu sömürüsü yaparak kene gibi yapışmıştı. Karım oğlumuzun gözü açılmasın diye evlendirmiyordu. Halbuki ben oğlumuzun evini yapmıştım. Oğluma Yeni Sanayi'de 400 metrekare dükkan da yapmıştım. Ama K.Ö. İ.S.A.Ö. oğlumun beynini yıkamıştı. Oğlum Mete beni, yani babasını düşman görüyordu. Allah akıl fikir versin.

"K.Ö.İ.S.A.Ö. karımdan nasıl kurtulurum Allah'ım?" derken üç yıl rüzgar gibi geçmiş, ikinci mahkeme günüm gelmişti.

İkinci boşanma mahkemem başladığında tahminen 2003 yıllarıydı. O yıl seçim de vardı. Naklimi yeni evime yaptırmadığım için oyumu eski evimin mahallesinde kullanmak için gittim. Oyumu kullandım, evime dönüşte İmam Hatip Lisesi önünde Nermin Hanım ve beyi ile karşılaştım. Nermin Hanım bana: "Mehmet Bey, artık ben karın Sevgi'yle konuşmuyorum," dedi. Ben de, "Neden karım Sevgi'yle konuşmuyorsun?" dedim. Nermin Hanım; "Karın Sevgi bana yalancı şahitlik teklif etti. Ben de kabul etmedim diye karın benimle konuşmuyor. Ben Allah'tan korkarım, yalancı şahitlik yapamam. Hem sen bir gün evinin üst katını sıvatırken uğradığında karın sana çay vermişti, sen çayı bile içmedin," demişti. Ben de, "Peki Nermin Hanım mahkemeye şahit gelir misin?" dediğimde Nermin Hanım; "Aman beni şahit yazdırma, karının şirretliğiyle ben asla başa çıkamam," dedi. Komşumun cevabına saygılıydım ama şok olmuştum. Evime döndüğümde yine bunalıma girmiştim. Halbuki

karım Ayşe Canan Hanımefendiyle, barıştırsın diye günlerce evimin sokağına gelerek yalvarmıştı. Karım Sevgi'nin yalvarmalarına da evimin bitişiğindeki komşum Nuriye Cangül adındaki komşum hep şahit olmuştu, görmüştü.

İkinci mahkemede bu şahitler hiç aklıma gelmiyordu. Gelse de kadınlar karımın şirretliklerinden çekiniyorlar, çamurdan uzak duruyorlardı. İkinci mahkemede avukatımı değiştirmiştim. Avukata, "Yalancı şahit çıkaracak, tedbirini al," dediğimde Avukatım Hasbi Güner, "Yalancı şahide ben bir şey yapamam," dedi. Yine ümitsiz, yine çaresizdim. Karımın avukatı karıma, "Sen yalancı şahitleri bul, mahkemeyi kazanırız," demiş. Mahkeme günü mahkeme koridorunda karımın avukatını gördüm. Birkaç acı sözle avukatı haşladım ama anlayan kim! Ben yine yalancı şahitlere yem olacaktım. Avukat Tülin Eskikafa'yı, "Sen toprağın altına girmeyecek misin? Sen Allah'tan korkmuyor musun? Senin avukatlık yeminin, şerefin yok mu?" diye azarladım. Avukat Hanım gitti ve bir polisle yanma geldi. İğne biraz da avukata batınca hakkını aramıştı. Ben de koridorda sakince oturuyordum, kamufle olmuştum. Burada esas hain karımdı. Karım Sevgi mutlaka benim başımı yakmak istiyordu. Karımın kötülüklerinden artık yılmıştım. İnanın böyle kadınları güzel odun sopası ya da Yüce Allah'ın sopası kadın gibi kadın yapar. Lanet olsun pislik! Mahkememde savunmamı yapan Arif ve Ünal adındaki şahitlerim bırakın beni savunmayı, heyecandan konuşamadılar. Hakim oturduğum evin adresini bile sorduğunda söyleyemediler. Ben de mahkemede, "Eski Garaj'ın yanında Küçük Sanayi'de oturduğumu söylesenize," dedim. Hakim bana kızdı, "Bak bir daha konuşursan seni mahkemeden atarım," dedi.

İkinci mahkemem de felaket gidiyordu. Kaybedeceğim diye korkmaya başladım. Avukatımın da mahkemeye hiç katkısı olmuyordu. Mahkemede oğlum, kızım; "Babamız eve gelip annemizle beş-altı ay kadar yaşadı, hem de babamızın dostu varmış," dediler. Mahkemede üç yalancı şahit, daha ikisini hayatımda hiç görmedim,

biri de eski komşumuz Gülay Hanım'dı. Ben Gülay Hanım'ı tanıdığım için, "Gülay Hanım, bak ben Sevgi'yle hiç görüşmüyorum, hem karımın ailesi erkeklerini sinsice öldürüyorlar," dediğimde, Gülay Hanım; "Mehmet abi kendini güzel savun, haklısın," demişti. Karımın şahitleri Balıkesir'in ücra köşelerindendi. Karımın mahkemeleri nasıl aldattığı, ailesinin yalan ifadeleri bu kitapta yayınlanacak. Kocalarını sinsi sinsi nasıl öldürdüklerini bu kitapta tek tek anlatıyorum.

İkinci mahkemem tam bir felaketti, mahkemeyi kaybedeceğimi hissediyordum. Aslında kanunen karımdan üç yıl ayrı yaşadığım için hemen boşanmam gerekiyordu. K.Ö. İ.S.A.Ö. ve karım, çocuklarımı da yalancı şahit çıkararak bana işkence ediyordu. Benim hayatta bir inancım var, doğru sallanır ama asla yıkılmaz. K.Ö. İ.S.A.Ö.'ne, karıma ve çocuklarıma doğruluğun ne olduğunu ispat edeceğim, yoksa yaşamamın anlamı olmaz. Şahitler dinlenip mahkeme salonuna çıktığımızda canım kadar sevdiğim oğlum Mete'ye ümitsizce; "Oğlum ben annenle eve gelip oturdum mu? Neden yalan yeminle yalan ifadeler verdiniz?" dedim. Oğlum Mete gayet kararlı: "Git lan, benle konuşma," dediğinde mahkeme stresi ve bunalıma girdim. Çaresiz kaldım... Allah'ım kafamı mahkeme duvarlarına vurayım da öleyim. Çocuklarımı örgütte görmek istemiyordum. Başladım kafamı duvarlara vurmaya öleyim de kurtulayım diye ama ölünmüyor, bir de canım çok yanıyordu. Mahkeme koridorunda görevli bir polis geldi, "Ne yapıyorsun?" dedi, "Ne yapayım çocuklarım yalancı şahitlik yaptılar, ölmek istiyorum," dedim. Polis, "Biz buralarda daha neler neler görüyoruz, değmez, kendine yazık etme," dedi. Polis haklıydı. Ben de düşmanlarımı sevindirmemeliydim. Sakinleşmiştim. Artık ikinci mahkememin karar günü gelmişti. Mahkemeyi kesin kaybetmiştim. Karar günü çok huzursuzdum ama son konuşmamda örgütün bütün pisliklerini hakime anlatmak üzere hazırlamıştım. Hakime ümitsizce; "Son konuşmamı, savunmamı yapmak istiyorum," dedim. Neyse ki hakim konuşmama müsaade

etti. Son şans. Ben de savunmamda yıllarca örgütün cinayetlerini en ince ayrıntılarına kadar yıllarca incelediğim için çok kısa ve öz konuştum.

Mahkemedeki konuşmam özetle şöyleydi: "Kaynanam üç kız kardeştir Hakim Bey. Bu üç kız kardeş kocalarını öldürdüler, ölenlerin yaş ortalaması 45-50. Bu cinayetlerde silah, bıçak gibi öldürücü alet kullanılmamıştır. Genellikle kurbanların zayıf tarafıyla, bilhassa da sinir sistemlerini çökerterek öldürmektedirler. Biz üç bacanağız. Bu aile daha sonra bizlere cinayet planlarını uyguladılar. İki bacanağımı öldürdüler, beni de ölümden, Devlet Hastanesinde felç doktoru Alim Kayataş kurtardı," dedim.

Beni boşamayacak olan Hakim Bey sözlerime çok şaşırmıştı. Felçten kurtuluş tedavi raporlarımı gösterdim hakime. Karım mahkemede, benim konuşmama bırakın itiraz etmeyi, mosmor oldu. Karım morarırken de gıkını bile çıkaramadı. Hakim Bey şaşırmıştı. Hemen mahkemeye üç dört dakika ara veren hakim, bizleri tekrar mahkemeye aldığında karımla beni boşadığını söyledi. Çok şaşırmıştım, sanki imkansızı, mucizeyi başarmıştım. Kendi kendime, "K.Ö. İ.S.A.Ö'den kurtuldum mu yoksa?" diyordum. Mahkeme çıkış kapısında avukatım Hasbi Güner'e aynen şöyle dedim: "Ben boşandım ama karımın ailesi Ankara'da temyizde bu boşanmayı bozacaklar," Avukatım Hasbi Güner, "Kesinlikle bozamazlar," dedi, korkuyordum. Avukatım Hasbi Güner kimlerle, ne kadar belalı, pislik, şirret aile örgütüyle mücadele ettiğimi bilmiyordu, tahmin de edemezdi.

K.Ö. İ.S.A.Ö'de trilyoner iş adamı Göktan Badem hemen mahkeme kararını Ankara'da temyizde bozdurmuştu. Mahkeme kararının Balıkesir'den Ankara'ya gidip gelmesi 16 gün sürmüş ve örgütün zaferiyle sonuçlanmıştı. Ben Mehmet Oymak, K.Ö.İ.S.A.Ö.'li karımdan boşanamamıştım. Örgüt kendine çok güveniyordu; ya bu örgüt beni bitirecek ya da ben örgütün kökünü kurutacaktım. Ben Mehmet Oymak ve K.Ö. İ.S.A.Ö. iki tarafta, kanun önünde savaşıyo-

ruz. Ben doğrularla ilerliyorum, örgüt yalanlarla ilerliyor. Ben de bu iğrenç savaşın sonunu merak ediyorum, iki taraf da hedefinden asla vazgeçmeyecekti. Avukatım Hasbi Güner, "Bu mahkeme kararıyla oynanmış," dedi, "Kararın bu kadar çabuk gelmesi enteresan. En az altı ay veya bir yılda gelecek karar çok çabuk geldi," dedi.

Avukatıma, "Ben sana demedim mi?" dediğimde Hasbi Güner, "Keşke Ankara'da da savunma isteseydik," dedi. Ben Mehmet Oymak yine yanmıştım, önümde yine karanlık bir üç yıl daha vardı. Ben yine sağlıksız koşullarda, kiraladığım bir oda mutfak küçücük bir evde yaşamaya çalışacak, beni öldürmek isteyen hain karıma her ay nafaka verecektim, hem de karım haksız yere evimi işgal edecekti. Kendi kendime kahroluyordum. Allah'ım ben niye doğdum, niye yaşadım? Çanakkale'de askerlik yaptım, niye Çanakkale'de şehit olmadım? Allah'ım K.Ö. İ.S.A.Ö'den kurtulamıyorum, neden bana hayatı zindan ediyorlar? Ben sağlıksız bir odada üç yıl daha sürünecektim. Hain, şirret, psikopat karım evimde rahat ediyordu.

Allah'ım kadın hakları var da erkek hakları nerede? Örgüt çocuklarımı elimden aldı, çaresizdim. Kendi kendime dünyamı zehir ediyordum.

Mahkemenin bozulduğu 2004 yılıydı tahminim, Ankara'da mahkemeyi bozduran Tülay Badem Hanım'ın trilyoner oğlu Göktan Badem'in ağabeyi Yılmaz, mahkeme haksızlığından tahminen beş altı ay sonra kanserden ölmüştü. Yüce Allah yine K.Ö. İ.S.A.Ö ocağına ölüm acısını tattırmıştı. K.Ö. İ.S.A.Ö. de beni yakmıştı. Artık örgütün kötülüklerini mutlaka ortaya çıkarıp dünyanın en profesyonel cinayetlerini basına duyurmaya çalışacaktım. Örgüt aile kendilerine çok güveniyorlardı. Yıl 2004 yaz günleriydi, Balıkesir'de bir mobilya fabrikasında freze makinesinde freze işlerinde çalışıyordum. İşim çok tehlikeli olduğu için üzüntüyü, bunalımı bu makine asla affetmezdi. Örgüt beni öyle bunalıma sokmuştu ki yıllar yılı örgütle boğuşmaktan makinede gerekli tedbirlerimi almıyor, bunalımdan, "Elim parçalansın da öleyim Allah'ım," diyordum.

Bunalımdan sol elimin ikinci parmağını makinede kopartmıştım. Örgütün mahkemelerdeki yalan yeminleri beni sakat bırakmıştı.

Bu satırları (23.01.2006) yılında yazıyorum. Artık çocuklarımdan da ümidim bitti. K.Ö. İ.S.A.Ö. çocuklarımın artık benim düşmanım olduklarına inanıyorum. Sekiz yıl çocuklarımı kiraladığım evimde bekledim. Çocuklarımın hasretiyle yıllarca ağladım, karanlık gecelerde hep ümitle çocuklarımı bekledim Gelin be yavrularım, sefaletle tanışmayın, düşmanlarımız belli! Ne çocuklarım bana geldi, ne gözyaşlarım dindi, ne de yüreğimdeki yaralar kapandı. Artık gözyaşlarımı sildim, bu yazıların son sayfalarında bu satırların üzerine son gözyaşlarım da düştü. Kendi kendime şöyle diyordum; Çocukları için kendi düşen ağlamaz. Karım çocuklarımı da iğrenç emelleri için kullanıyordu. Çocuklarım benim sandalıma değil de annelerinin sandalına binmişlerdi, yanlış yapmışlardı. O sandal batsa da çocuklarım için yapacağım bir şey kalmamıştı. Çocukları Allah'ıma havale ettim, Allah'ım çocuklarıma doğru yolu göstersin.

Çocuklarım anneleri yüzünden sefaletle tanışacaklardı. Bir de çocuklarım gerçekleri göremiyorlar, örgütün beyin yıkamalarına kandıkları için babalarını yargısız infaz edip hep suçluyorlardı. Baba nasıl suçluysa! Benim evimde oturmaları da beni çıldırtıyordu.

Ben Mehmet Oymak... K.Ö. İ.S.A.Ö ile savaşımda, bu hasta insanlara gerçekleri ve adaletin gücünü göstermek için yıllarca yazdığım yazılarımı kitap yapmaya karar vererek bu kitabı yazdım. Kaynanam ve kız kardeşler gizli birer erkek düşmanıydılar.

Kaynanam kızlarına da erkek düşmanlığını aşılamıştı. Bu aileye koca olarak giren erkekler bu kadınlar tarafından mankurtlaştırılarak sinsice öldürüldüler. Ben de bir mankurttum, Allah'ın yardımıyla hasta hasta ölme pahasına evimden kaçarak canımı zor kurtardım. K.Ö. İ.S.A.Ö. çocuklarını erkek ve baba düşmanı olarak yetiştirmektedir. Ben yandım, çocuklarım yandı, sizlerin çocukları yanmasın. Başka masum erkekler yanmasın. Susmayın, sustukça sizinde çocuklarınıza ileride büyüyecek torunlarınıza

sıra gelebilir. K.Ö.İ.S.A.Ö'de yetişen gençlerle sizin de çocuğunuz evlenebilir. Allah korusun.

Not: Bu kitaptaki şahitlerin gerçek isimleri adresleri televizyonlara, gazetelere, radyolara, sonunda da savcılığa verilecektir.

surprisingly good grammar & stuff

communication?

maybe reduction is good